13

EUGE

DONAVIT MN. MANUEL VALLS i SERRA

SEMINARIO CONCILIAR de BARCELONA

Fascículo 13º Febrero 1959.

I N D I C E

	Pág.
Nuestra formación bíblica (editorial)	1
La immigració a casa nostra	8
El Catolicisme a Xina	18
De la nostra història:	
La Federació de Joves Cristians (Causes i manera de ser).....	30
Libros:	
Santa Teresa de Lisieux, notas al libro de Von Balthasar	38
Chicos de 12-14 años, (J.O.C. de Francia), un movimiento apostólico	52
Màrius Torres	59
Setién, Institutos seculares para sacerdotes seculares	64

= = = = = =

E D I T O R I A L

NUESTRA FORMACION BIBLICA

Es difícil responder a la pregunta ¿Cuáles son nuestros temas más vitales? Aquí queremos contestar con el título de esta editorial: La formación bíblica. Tomar la Biblia como causa de formación. Que su Espíritu penetre nuestro espíritu por el contacto asiduo de estudio, devoción y Liturgia.

Hay temas vitales que pueden engañarnos, - para que un tema sea vital, no es preciso que consista en un callejón sin salida. Hoy, y suponemos que en todo tiempo, y lugar, existen muchos temas vitales, que se quedan siempre problemas. Que nos llegue al corazón toda la repugnancia, el descorazonamiento, todos los sentimientos tristes que provoca su insolubilidad no es - ningún mal y puede ser incluso purificador. Pero todos hemos sido informados, y quizá constatado, que hermanos nuestros en el trabajo futuro, han consentido a la tentación de amargura pastoral.

Hay que superar toda posible eventualidad,- "siendo". Si nuestra personalidad es profunda, ancha y clara... poseyendo la fuerza cristiana del Logos viviente en la Eucaristía, (otro día hablaremos del tema vital: la formación litúrgica) y en la Biblia, Palabra de Dios.

Nuestra formación bíblica es pues primariamente vital como fundamento de nuestra personalidad de hombre cristiano y Pastor. Unas breves notas sobre el - tema pueden ayudar a reflexionar.

Sólo se conoce bien la Biblia cuando se la considera parte intégrante de la Economía sobrenatural dentro del plan salvador. Es por esto que la visión de la Sagrada Escritura ante todo como libro cristiano y eclesial nos parece la llave de la Escritura, que nos - abre su auténtico sentido.

Que la Escritura sea libro cristiano quiere decir que existe una lectura cristiana de la Biblia y - que ésta es la única verdadera. El centro, el núcleo bíblico viene dado por el Evangelio. El Evangelio que es Cristo, quién otorga su propia perspectiva al Antiguo - Testamento. Para leer nos hemos de colocar en este punto definitivo no por ansia funcional, para componer una pedagógica síntesis superficial, sino por profundiza - ción en la misma realidad biblica.

En segundo lugar y como consecuencia es libro eclesial, de la Iglesia donde, por su condición de continuadora de Cristo, se hace presente y eficaz toda la misión del Dios encarnado. Y esto no por mero dere - cho de sucesión sino por derecho de intimidad vital, por que Cristo vive en la Iglesia. La Iglesia es forma de - Cristo, su cuerpo, Se dá una misteriosa identidad entre Cristo y la Iglesia, tantas veces proclamada y supuesta en los escritos de San Pablo. Asi por lo mismo que la - Biblia es libro cristiano, es eclesial. Este hecho teológico tiene multitud de aspectos. La Iglesia es intérprete única y adecuada de la Escritura. Tiene la misión de declarar conservar e interpretar la Revelación. Todo lector de la Sagrada Escritura para colocarse en situación de entenderla ha de acudir a la Iglesia que es su luz y su atmósfera. Esta plena posesión de las Escrituras por la Iglesia se afirma de modo oficial y misterioso en la liturgia, éxtasis de la Biblia, donde se des - pliega totalmente su valor santificador. Por todo el - cuerpo de la Iglesia surte su eficacia el sacramento de la Palabra que la Iglesia pronuncia como Esposa, y como Madre deposita en nuestros corazones "para que retengamos todas estas cosas, meditándolas, en nuestros corazones".

La Iglesia no es sólo Señora y Maestra de - la Escritura sino también Madre. Todo el Nuevo Testamento nace al soplo del Espíritu, concebido en sus entra - ñas. Es vida de su vida. Los autores humanos son los - principales cristianos de la primitiva comunidad -apóstoles y sus auxiliares: Lucas, Marcos - que viven intensamente el misterio de Cristo en la Iglesia. Los escri-

tos del Nuevo Testamento son totalmente eclesiásticos, del ambiente de la comunidad en torno al Sacrificio Eucarístico. Apuntes de homilía, catecismo escrito, cartas pastorales.

Asímismo el Antiguo Testamento nace en el pueblo de Dios, Israel. Son sus reyes, poetas y profetas, bajo la inspiración divina los que escriben su historia, su literatura, las profecías que enlazan los dos Testamentos. Y por esto pertenece a la Iglesia como hijo propio. Ella por Cristo posee con plenitud la misma sangre real, sacerdotal y profética.

Estas dos definiciones de la Sagrada Escritura no son arreglos literarios. Las encontramos en el mismo nuevo Testamento claramente sugeridas cuantas veces Cristo, Iglesia y Evangelio se emplean como sinónimos: Cristo es la Iglesia, el Evangelio; la Iglesia es Cristo, el Evangelio. Tomar conciencia de este hecho es el primer paso para llegar a la más profunda unidad en la vida cristiana, que por esto, es un "don bíblico", algo superior e inefable que se nos comunica por el contacto con la Palabra de Dios.

Así colocados ante la Biblia, ésta nos apetece como alimento de vida, toda la vida del espíritu. Empezando por la alta cima de las relaciones con Dios, la Religión que a manera de suprema vertiente, porque no es algo solitariamente anclado en su altura sino continuación de la tierra y del cielo, unge toda la vida del hombre. Así podemos hablar de "mentalidad bíblica", de humanismo "bíblico", de espiritualidad... a todo alcanza y debe alcanzar el espíritu bíblico.

Ejemplo típico de hombre bíblico nos lo ofrece el mismo Nuevo Testamento. San Pablo, formado en la Biblia, "a los pies de Gamaliel" el gran Rabino. Dice que hace del natural y el sobrenatural una armonía la escogió para inaugurar cronológicamente - con su primera carta a los Tesalonicenses; el Nuevo Testamento. Son también per-

sonalidades formadas por el trato con la Sagrada Escritura, los Santos Padres, San Juan Crisóstomo, por ejemplo, Ellos nos pueden ayudar mucho en esta tarea.

Los ejemplos vivos de hoy no escasean. Hay ejemplos de conjunto muy significativos. La espiritualidad del cristianismo militante representada principalmente, nos parece, por todo el movimiento obrero, especialmente el francés, es auténtica y profundamente bíblica. Se puede apreciar en la revista Masses Ouvrières; también en el folleto: Orientación cristiana de la acción, editado por la JOC española. Este mismo ambiente se respira en muchas publicaciones y libros de hoy: conocemos "En el corazón de las masas" etc... Acabamos de mostrar la Bíblia en acción, como es de hecho causa de santificación y forja de las más recias personalidades apostólicas. Para que esto sea verdad en mi, es necesario que actúe. Es algo personal que he de imponerme concretamente y con fidelidad.

Muchas veces se toma la frase "Evangelio puro" como una convocación a la simplicidad y a la autenticidad cristiana, implicitamente se afirma la realidad de cierta complicación y artificio moral, jurídico, psicológico, espiritual...

La frase aunque literalmente ambigua es considerada, con cierto permiso de la historia, como sospechoso antifaz de desviaciones y herejías. No obstante - en nuestro caso puede servir para expresar con cierto - énfasis lo que venimos diciendo.

Como el camino recto es el más corto y en - este sentido el más simple, así el contacto directo, inmediato con el mismo objeto de fe, es el camino espiritual más sencillo y simple: la espiritualidad bíblica - está dentro de esta línea de inmediatez y contacto directo. Pero esto no quiere decir que no sea dura y difícil. Un camino recto puede también ser el más incómodo. De ahí la tentación de los sucedáneos, la tentación de

lo fácil contra lo sencillo. (Adviértase que lo fácil no lo es porque fácilmente conduce al fin sino sólo porque en si es fácil, exige menor esfuerzo). Esto nos pasa en la oración: la tentación de los ejercicios de piedad como sustituto de la oración mental... En nuestro tema la tentación de "lo otro" es la más perjudicial quizá: pedazos de material de la espiritualidad X, de la Z, y también -¿por qué no?- "algo" de Sagrada Escritura, nada - "formal". Nuestra vida espiritual no forma un todo integral sino un conglomerado.

Simplicidad y autenticidad; la más pura autenticidad frente al Evangelio es un deber y un derecho que tenemos. La atmósfera para contemplar el Evangelio - inevitable dada nuestra manera de ser - nos la hacemos - nosotros, no la heredamos. Hemos de saber independizar - nos de toda visión subjetiva. Ir al Evangelio directamente. El Evangelio ha de ser Evangelio de hoy, con nuestras propias glosas y nuestro lenguaje actual. Y con esta característica que hoy parece más necesaria, de simplicidad, de lo mínimo de subjetivización pero lo máximo de - vivencia personal, comentarios no de digresión sino de - penetración humilde pero tenaz, obediente al sentir del texto. Esto tanto en nuestra vida espiritual como en - nuestro actuar pastoral: por ejemplo nuestra predicación, la homilía. No se trata de hablar cosas nuevas o filosofías religiosas sino de decir la Palabra, el Evangelio, proyectándolo directa y vitalmente sobre nuestras circunstancias y nuestros fieles concretos.

Lo dicho hasta aquí ilusiona y estimula a emprender trabajo tan fundamental al que llamamos con justeza "formación bíblica" porque es algo vital propio e - intenso, que exige lentitud y continuidad de proceso biológico. Para ir progresando se necesita gran constancia de ánimo, una continuada ilustración y cultivo de nuestras convicciones sobre la Sagrada Escritura. A esto estamos obligados especialmente los que cursamos Teología. ¿Por qué no hacer de la Biblia el centro personal - no - hablemos del científico - de nuestro estudio? Es algo -

además de lícito espiritual, pastoral e intelectualmente- también intelectualmente fecundo. Quizá no existe mejor - manera de convertir realidad nuestro firme deseo de vivir la Teología. Vivirla para algunos ya es una vieja aspiración frustrada, quizá por desorientación. Por ejemplo, es una calamidad hacer teología en la oración, pero también lo es que la Teología no sirva a nuestra oración. Son las dos clases de desorientación: culteranismo y primitivismo. No vivir la Teología, no consiste en sentirse incapaz de vivir la tesis que toca hoy. No es necesario centrar - la vida en la Teología pero sí que la Teología contribuya a la vida de una manera u otra, "Theologia ancilla vitae christianae", para acuñar la frase. Y precisamente sierva de la vida cristiana cuando el hombre escudriña la Revelación, cuando lee los sagrados libros. La Teología nos proporcionará seguridad e ilustración fructuosa para el recto entender de la Sagrada Escritura. Nos facilitará el conocimiento intelectual presupuesto normal, en teoría al - menos, de la comprensión sobrenatural de la Revelación.

Una experiencia personal como ejemplo de la - Biblia catalizador vital de la Teología: el estudio del - tratado "de Trinitate" permite descubrir la verdad bíblica trinitaria, el vivir misterioso de Dios que se balbucea repetidamente en el Nuevo Testamento. Leed antes y - después del estudio" de Trinitate" el Sermón de la Cena. ¡Cuántas cosas nuevas! ¡Qué mayor penetración de la palabra de Dios!.

En el mismo plano intelectual es necesario - también algo de las diversas ciencias auxiliares, para - entrar en posesión de la Bíblia. Pero sobretodo, lo que interesa más es tomar la misma Bíblia como objeto de estudio. En esto hay que evitar dos peligros: después del último examen escolar dejar para siempre la Biblia como libro de estudio, o tomarla ahora y siempre más como objeto de estudio que como realidad sobrenatural santificadora.

Empezar esta formación bíblica en la etapa - de la vida que por su misma naturaleza es "formación del hombre" parece ser lo más apropiado. Los estudios para -

las edades de 12, 14, 16 años, han de ser motivo de atinada reflexión para los educadores, ya que quiérase o no, estos estudios son "formadores".

Lo que hemos dicho hasta aquí puede dar la impresión de querer construir un cristianismo para ilustrados. ¿Para vivir la Biblia se requiere todo este despliegue de energías intelectuales y de tiempo y capacidad para desplegarlas? ¿No sería esto cerrar la Escritura a una gran masa de hombres, los que empiezan a trabajar a los 14 años, los que trabajan diez horas por día...? Hay que impulsar la cultura bíblica popular. Presentarla adecuadamente, ayudar a penetrarla. Pero el Alfa y la Omega es Cristo, es decir nuestra unión con El. La apertura del alma a la fe por una caridad que se ensancha hacia el infinito a imitación de Cristo sacrificado por los hermanos; la esperanza, el gozo, y paz del Señor renovados sin cesar en la pobreza y obediencia al Padre... el crecimiento en Jesús, es lo que nos hace leer por dentro, muy adentro hasta el corazón de Dios, que nos da a conocer el Evangelio del Verbo.

Por eso nunca los estudios bíblicos -obligación de estado por nuestro futuro cargo pastoral de predicadores de la Palabra - Verdad en términos humanos vivos e inteligibles, - suplirán graciosamente este crecimiento en Jesucristo "lo único necasario."

LA IMMIGRACIO A CASA NOSTRA -

Es un principi de dret natural que la terra sense homes és per als homes sense terra, i paral.lelement amb ell, gairebé com una conseqüència, podrem afirmar que la terra amb feina és per als homes sense feina. L'home, deia Pius XIIè, té dret al treball com a mitjà indispensable per al manteniment de la vida familiar.

A nosaltres ens toca viure una època en la que cal tenir sovint ben presents aquests principis, car el recte enfocament de les solucions als problemes que ens presenta ens ho ha d'exigir. I és adient fer-ne memòria tot encapçalant aquesta exposició de fets que voldrien ajudar a fer pensar, i prou. Ben poque vegades - ens atrevirem a assenyalar solucions, preferim, més ben dit ens és més fàcil i menys complicat, fer sociologia que no pas filosofia, i encara cal aclarir, fent honor a la veritat, que la sociologia ens l'han donada feta - gairabé tota, nosaltres ens hem limitat tan sols a escollir les dades que ens han semblat més interessants en vistes a una reflexió.

La filosofia cadascú se la farà, car sens - dubte el lector sentirà el mateix esperó que hem sentit nosaltres que l'hi impel.lirà.

No ignorem, però, que hi ha temperaments antiestadístics. Moltes vegades ens ha fet la impressió - que al Seminari, concretament en quant als problemes que afecten avui al nostre país, vivíem una mica de cara una realitat "no prou actual". Aquest recull de dades podria ajudar a subsanar aquesta imprecisió, si és que realment existís.

I també podria representar una col.laboració, en el fer-nos prendre exacta consciència d'una colla de realitats que no podem deixar de conèixer de cap de les maneres amb tota la seva amplitud, Si qualsevol home, per escàs sentit de responsabilitat social que tingui és impossible que no experimenti angoixa davant la tragèdia - viscuda avui per tants consemblants seus; quina no ha de

ser la preocupació que sentim els qui ens preparem per a tenir davant de Déu i davant del món la més gran de les responsabilitats...?

UNES DADES PER A COMENÇAR. La població de Catalunya, segons estadístiques de l'any 1956, era de - 3.595.157 habitants. Comparant aquesta xifra amb la de - 1.054.541 que correspon a l'any 1900, resulta que Catalunya amb 56 anys ha augmentat el nombre dels seus habi - tants en 1.630.000, nombre que assenyala un 82% de creixement experimentat per la regió només amb el que va de segle. En el mateix període el total d'Espanya ha sofert un augment només d'un 59'4%, que correspon a 11.000.000 de persones.

AGREUJAMENT DE LA QÜESTIO. Mereix especial - atenció el creixement considerable que ha sofert Catalunya des del final de la guerra ençà. Solament del 1940 - al 1957. l'augment ha estat d'unes 900.000 persones, és a dir, el 37% del seu total; mentre el tant per cent de la resta d'Espanya no s'enfila gaire més d'un 13'5. I el que més ens ha de fer pensar és que aquest to segueix un ritme ascendent. Les darreres estadístiques confirmen - que si la població catalana el 1950 representava el 10'5% del total dels espanyols, actualment, tan sols en 7 anys, ha passat a representar el 12%.

L'any 1956 els habitants de la Provincia de Barcelona, sense la capital sumaven 1.134.568 que significava sobre l'any 1900 un augment d'un 119'1%, però - aquesta puja a partir del 1950 ha pres característiques de major importància, car des de llavors s'ha pogut constatar un creixement de 182.628 habitants sofert només - per la provincia, equivalent al 19'3% del total. En el - mateix periode de temps el creixement de Barcelona-Ciu - tat arriba al 5'8 %.

Una dada interessant: El terme municipal de Barcelona no arriba al 100 km^2, mentres Madrid, per exemple, té 576 km^2, de superficie.

CAUSES D'AQUEST CREIXEMENT. La causa principalíssima d'aquest creixement desmesurat és la immigració. Com que la majoria d'informació aconseguida versa sobre Barcelona i Província no solament caldria parlar de la immigració externa, la procedent d'altres regions espanyoles, sinó també de la interna, la procedent d'altres províncies catalanes; aquesta última, certament ben important en nombre i amb unes característiques especials, per tocar-nos força més de prop mereix ser estudiada a part detingudament, Aquest treball, per tant, el dedicarem gairebé exclusivament a la immigració externa.

MES DADES. S'ha calculat que en l'actualitat, no menys de 1.181.000 habitants no catalans tenen residència a Catalunya; xifra que es distribueix de la següent manera:

Províncies de Girona, Lleida i Tarr.	196.000	16'1%
Província de Barcelona	453.000	39'8%
Barcelona-Ciutat	530.000	37'1%

L'ACTUAL, MOMENT DE GRAN IMMIGRACIO. Hi ha vàries poblacions que del final de la guerra ençà han duplicat el nombre de llurs habitants. Per exemple Hospitalet tenia l'any 1940, 51.249. habitants, i ha clos l'any 57 amb 103.813 habitants. O sigui en només 17 anys ha duplicat la seva població.

Que l'època actual és de gran immigració no ens en deixen pas dubtar les dades que veurem a continuació. Es compara el total dels habitants de les diferents regions espanyoles residents a Barcelona l'any 1950, amb les darreres estadístiques, efectuades el 1957.

Regió d'orig	Immigr.fins 1950	Immigr.1951-57	%
Andalusia	89.783	40.079	44'6
Aragó	84.879	11.759	13'8
Astúries	5.084	540	10'6
Castella la Nova	35.291	8.274	23'4
Castella la vella	29.265	4.529	15'4
Catalunya	193.713	26.618	13'7
Extremadura	6.736	4.419	66

Galícia	22.325	5.283	23'6
Lleó	22.062	4.669	21'2
Múrcia	56.264	9.563	16'9
Navarra	8.542	909	10'6
València	72.047	8.400	11'6
Basconia	8.929	820	9'1
Balears	8.030	804	10
Protectorat	717	516	71'9

Deduïts els que han mort durant aquests anys, podem dir que tenen residència avui a Catalunya a la ratlla de 1.200.000 immigrats. Només comptant a partir del - 1940, la immigració externa puja en xifres calculades a - més de mig milió de persones, que equival a un terme mig de 30.000 per any. Catalunya ha acollit en el que va de - segle quasi un milió i mig d'espanyols nats en altres regions.

ALGUNES DE LES CAUSES DE LA IMMIGRACIO. Mentres la immi - gració interna ve impulsada més per causes psicològiques que econòmiques, la immigració procedent del Centre-Sud - de la península ve influïda més per aquestes últimes que no pas per les primeres. Es pot dir que, en general, l'im migrant el que més valora de la seva nova situació no és la millora dels seus nous ingressos sinó més aviat la segu retat de tals ingressos. En principi, la seguretat del - sou, fa passar per alt tots els inconvenients d'altre or- dre, vivenda, etc. La seva vida camperola, tan insegura - la majoria de vegades, oríà ben sovint de tot aventatge - de tipus social, l'empeny a somniar aquesta estabilitat.

Per altra banda, és molt estesa l'opinió que, quantes més vivendes en construcció més immigrants arriba ran a la ciutat en una carrera sense fi, L'anàlisi mesu - rat desmenteix bastant aquesta teoria. Els immigrants se'n van vers les grans ciutats cercant seguretat econòmica més que res,. L'experiència diu que la falta de vivenda serà - més aviat un fre per la immigració interna però no per l' externa. Els problemes vindran després i greus, però de mo ment ell ja és aquí de vegades sol, per explorar el terreny moltes altres, amb el tros de terra venuda, amb la família, maletes... i una gran esperança.

Cal remarcar que la immigració no catalana d'aquests últims anys ha estat deguda principalment a - les obres hidroelèctriques que s'afectuen, i a la conseqüent industrialització de llurs zones limítrofes. Amb - una cosa val la pena fixar-se: aquesta aportació immigrada fa augmentar la natalitat del lloc on s'estableixen, si bé és visible la ràpida adaptació als costums, en - aquest cas mals costums del país. Aquest fenomen pot observar-se també aBarcelona-Ciutat.

Tanmateix seria imperdonable no citar com - una de les causes fonamentals de la immigració aquesta - baixa natalitat de les nostres províncies. Aquest greu - problema, que tan sols apuntem, mereix ser examinat profundament.

Clourem aquest apartat amb unes dades que no ens estranyaria sosprenguessin a molts, demostren que en l'augment sofert per Catalunya, dos d'una pila d'anys ensa, puja molt més la part deguda a la immigració que no pas al creixement natural del país.Heus-ne aquí les proves:

Períodes	Cre.Total	Cre.natural país	Cre.immigrat.
1900/10	107.580	84.820	22.760
11/20	270.750	37.570	233.180
21/30	446.570	124.640	321.930
31/40	111.390	11.710	99.680
41/50	349.340	97.620	251.720
51/56	354.855	114.466	240.389

Hom davant d'aquestes realitats es pregunta, i això sense espurna d'ironia: Si visqués el bisbe Torras i Bages no afegiria algun capítol o si més no algun corol.lari a la seva "Tradició Catalana"?

- - - - - - -

ELS SUBURBIS. Els immigrants tendeixen a concentrar-se, Les causes d'aquesta tendència són vàries i complexes. Tals concentracions es produeixen en els suburbis. La - quasi totalitat de barraques (unes 9.000) que encara -

subsisteixen en el Municipi de Barcelona, estan ocupades per immigrats de fora de la regió. I el mateix es pot dir de les incomptables barraques i semi-barraques disseminades en els termes municipals circumdants. Viuen en elles la majoria de vegades en condicions que repugnen a la consciència de tot home i de tot cristià.

Els problemes enormes que crea el suburbi no es solucionen simplement construint vivendes i urbanitzant-les segons el concepte merament tècnic de l'urbanisme. Moltes vegades amb això es creuen nous suburbis si no es preveu degudament la composició humana que ha de donar-se a tals grups i els serveis socials que cal que tingui per a facilitar la vida de relació i promoció cultural, social i ciutadana. En la Setmana Social del Suburbi es varen posar en evidència els perills de la improvització dels fins que han de complir els nuclis residencials. Els Immigrats necessiten que la seva integració a la vida ciutadana es realitzi a través de llurs relacions de veïnat, ja que no disposen com els autòcotons del vehícle familiar per aconseguir-ho, ni de la tradició, ni dels costums. Si no es tenen en compte aquests factors, neix el suburbi, conglomerat humà sense vincles socials interns, que viu d'esquena a la ciutat, i la ciutat d'esquena a ell.

Aquell conviure ciutadà ben corrent ahir entre nadius i immigrats, entre la gent rica i la gent menestrala, obrera del país, ha anat minvat progressivament, La ciutat tot i mostrant-se generosa en escreix, ha estat a la fi incapaç d'abraçar a tanta multitud demanat-li acolliment. La casa senyorial fent costat a la casa senzilla de l'obrer, formant part d'un mateix carrer, era tot un símbol de l'existència d'una comunitat humana, amb autèntics vincles germanívols entre llurs habitants, malgrat pertànyer a diferents classes socials. Es fàcil constatar que dissortadament la separació de classes és cada dia més accentuada. Els extensos suburbis que acordonen la ciutat en són una prova palesa i angoixosa.

Aquests nuclis humans desvinculats de tota relació social, incapacitats per a tota ascensió social col

lectiva, constitueixen zones anàrquiques que represen - ten un autèntic i constant perill per a l'estabilitat - dels pobles.

Barcelona, a través d'històries no massa - llunyanes, pot presentar sobre això experiències ben - doloroses. Barriades, que no cal anomenar, i que tanta influència van tenir en els aconteixements tràgics del juliol del 1936.

CAUSES DEL SUBURBIS. EL PROBLEMA DE LA VIVENDA. En - 60.000 s'han xifrat les vivendes que falten només a - Barcelona-Ciutat. Si a aquest nombre hi afegim el dèfi cit comarcal -que no és menys de 10.000- sumen un mí - nim de 70.000 vivendes, que corresponen a 70.000 famí- lies que han de viure, ja en barraques o semi-barra - ques, o en el que moltes vegades és pitjor, rellogats. Són quasi 300.000 les persones -que pertanyen al nos - tre futur conreu pastoral- que viuen en tals condicions. S'ha comprovat a través d'un estudi realitzat amb 12.000 sol.licituds de vivenda, presentades a una entitat benè fica constructora de Barcelona, que de cada 100 andalu- sos residents a la ciutat, 55 no tenen llar. Heus aquí, més detalladament, una relació de les persones sense - llar per cada 100 habitants residents a Barcelona, de - les regions que s'indiquen.

Andalusos	55	Valencians	18
Gallecs	30	Nordenys	15
Murcians	30	Aragonesos	12
Castellans-lleone -		Barcelonins	5
sos i extremenys	25	Altres catalans	5
		Altres procedències	14

ADAPTACIO AL NOU AMBIENT. Si en l'immigrat sempre exis- teix amb més o menys intensitat la dificultat d'assimi- lació, aquesta dificultat resulta, ben segur, encara - més acusada al referir-la a Catalunya, regió de caracte rístiques molt diferents a les habituals en les regions d'origen de la majoria d'immigrats. I entre aquestes ca racterístiques diferents, hi juga un important paper - l'idioma. Solament una gran dosi de comprensió, compren sió que cal que sigui mútua, i una ben orientada actua-

ció, pot fer superar la dificultat.

Naturalment que els germans immigrats, que han estat acollits entre nosaltres, s'haurien de fer càrrec que ells no poden trobar Andalusia o Múrcia o el que sigui a Catalunya; i de vegades certament, sembla que això tan de dret natural, no es tingui prou en compte. Però no us sembla per altra part també que actualment hi ha una colla de circumstàncies que embolcallen al nostre poble les quals, potser, ajuden molt poc a desvetllar en la consciència dels interessats la comprensió d'aquesta realitat elemental?

Malgrat tot, és força consolador comprovar que generalment entre autòctons i immigrats, encara que en la superfície s'observi certa discriminació, certa tendència a la segregació: aprofundint en els fets s'acla reix que això és més aparent que real. Que el que existeix és una certa segregació no per raons de procedència, sinó més aviat per raons de nivells socials. I com que els immigrats en la seva majoria, pertanyen a un nivell més baix que la resta dels ja residents del país, d'aquí certa visible separació. Entre elements de la mateixa classe social, la confraternització existeix, tant en les classes més baixes com en les més elevades. Inclús entre els mateixos immigrats s'observen diferents actituds entre els d'immigració antiga i els arribats de nou; actituds que s'assemblen totalment entre les dels autòctons i immigrats.

L'immigrant conserva en família llurs pròpis costums, amb tendència paulatina a admetre els del país, en especial a través del seus fills que s'adapten ràpidament al nou ambient, si l'ambient els hi ajuda.

Els infants, doncs, mitjançant l'escola i els jocs. Les noies per raons d'ordre psicològic (hi ha qui creu que parlant en català resulta més fàcil trobar promès): les dones per la seva freqüentació de mercats i botigues regentades normalment per gent del país, la convivència en les fàbriques també és una bona col.laboració en aquest sentit, tot plegat ajuda a conseguir la integració amb major facilitat. Són els joves i els homes a qui generalment els hi costa més.

Existeixen, però, centres tancats amb força freqüència a la gent del país; tavernes, etc. Els suburbis presenten enormes dificultats per a l'adaptació. El poble en canvi, comunitat més homogènia i compacta, ajuda força més que no les ciutats, comunitats moltes vegades en germen de descomposició, de massificació...

ASPECTE PASTORAL DEL PROBLEMA. Si, la majoria de la nostra gent no freqüenta el temple, aquesta és la trista realitat, no és estrany que els nou-vinguts tampoc el freqüentin; car encara que haguessin tingut el costum de complir amb l'Església en el seu lloc d'origen, l'ambient de fàbrica al que van a raure la majoria, on s'hi respira gairebé sense excepció, materialisme a dojo, indiferentisme religiós i moltes vegades anticlericalisme, és prou capaç en poc temps de fer-los-hi desaparèixer, si més no, les fòrmules de religiositat externes que s'apuntalaven en una fe senzilla, ben lluny de ser protegida per una sòlida formació.

Els nostres temples no suburbials, són freqüentats en porcentatges que oscil.len entre el 80 i 90 % per gent del país.

Caldrà tenir molt en compte a l'hora de la pastoral tot aquest estat de coses. L'ideal, èticament parlant, serà que els nou-vinguts es vagin adaptant al país, car el nucli bàsic de la comunitat ha d'ésser, naturalment, el preexistent, que és el que ha rebut i conté tot el pòsit de la tradició i l'herència històrica; aquesta adaptació es va realitzant progressivament, d'una manera espontània com hem dit més amunt, i així amb més o menys dificultats. El sacerdot no podrà prescindir d'aquests factors; haurà de tenir en compte aquest procés d'adaptació i respectar-lo. Tanmateix que serà una tasca delicada. Molt més encara quan la feligresia està composta per immigrats i autòctons. La norma més evangèlica serà sempre la que esdevingui més pastoral, i això deduït després d'examinar tots els aspectes del problema, mai, però, confondre-la amb la que porti menys complicacions...

Heus aquí, doncs, una pila de problemes que ens obliguen a la reflexió i a la pregària. Tot plegat, procu -

rant-ho mirar sacerdotalment, esgarrifa imaginar les terribles conseqüències morals que tots aquests fets comporten; la pèrdua que representa per aquestes ànimes aquest trencament amb llurs pròpies tradicions, arrel de tantes coses sobrenaturalment i naturalment bones. Però potser allò més greu, amb més repercusions en tots els aspectes és la dramàtica desfeta familiar que enclou i que es palpa arreu. Pensem el que significa la falta de tantes vivendes: amb les condicions deplorables que milers i milers de famílias viuen en el suburbis i en la ciutat i medítem-ho a la llum de les paraules de Pius XIIè: "La família té dret a posseir, i en primer lloc a posseir una llar on la vida familiar, materialment i moral sana, pugui plenament desenrotllar-se. I també ell mateix: "La família és una cosa sagrada, no tan sols és el bressol dels fills, sinó també de la nació, de la seva força i de la seva glòria.

Si és la força de la nació, doncs, és tota la societat la que cal que visqui intensament aquest problema car les xacres que se'n puguin derivar han de repercutir en tota la vida nacional. Deia Lleó XIIè; En el sí de les families és on es prepara en gran part el destí dels Estats". "El que fa una nació pròspera són els costums purs de les famílies fonamentades sobre la base de l'ordre i de la moralitat".

Heus aquí sintetizat en paraules pontifícies el pensament i la veu de l'Església. La veu que ha de ressonar sempre més que cap altra, si de debò està encarnada en els pobles. I una de les manifestacions més vives d'aquesta encarnació serà, si ha esdevingut ja la paraula cristiana, la paraula més orientadora per a ells a tothora, en les tràgiques i en les alegres, en les clares i en les enfosquides... La paraula del sacerdot, per tant, veu de l'Església en mig dels pobles, haurà de ser sempre la paraula més cristiana, la paraula més humana.

Pere Vivó

3er Filosofia

CATOLICISME A XINA

EL FET

El problema religiós de la Xina actual va començar amb la vinguda del règim comunista l'any 1949.

L'antic gran imperi que feia quatre segles era regit per la dinastia Ts'ing va deixar pas l'any 1911 a la República de Sun Yat-Sen. Amb ell pujà al poder l'actual president nacionalista Chiang Kai-Chek. Aquesta primera república xinesa, tot i tenint una importància trascendental per la mateixa Xina i pel món sencer, va ser rebuda per les grans potències occidentals amb la major indiferència, excepte per una: la Rússia soviètica.

El comunisme

Immediatament s'organitzà, encara que amb poc èxit, el partit comunista. Fundat l'any 1920 es fusionà l'any següent amb el Kuomingtang, el partit fundat pel president.

Al morir Sun Yat-Sen pujà a la presidència Chiang, el successor indiscutible. Enemic dels comunistes lluità contra ells en la primera guerra civil del país; el 1928, derrotats, són declarats fora de la llei.

En període de recuperació la lluita amb el Japó va fer necessària la ràpida unió de totes les forces. Els comunistes que s'havien amagat al NO. s'uneixen altra vegada al Kuomingtang i Xina amb molts esforços defensa el seu territori.

Acabada la guerra el president Chiang vol continuar la mateixa política d'abans però el pla Marshall de coexistència l'obliga a admetre el partit. Es l'any 1945. L'exèrcit comunista es va fortificant, agrupat en les províncies orientals, fins que l'any 1949 les tropes de Mao aniquilen el règim nacionalista. Chiang, amb tota l'esperança d'un desllliurament de la seva pàtria, recula -

la fins a Formosa centres des de llavors de l'anticomunisme xinès.

Problema religiós

Immediatament el règim de Mao es defineix estrictament antirreligiós. Abans de la mateixa declaració oficial a Pekin de la República popular xinesa, es llença el primer manifest en pro de la triple autonomia de l'Església.

- autonomia econòmica: L'Església de Xina no necessita cap ajuda de ningú.
- de govern: el clero ha de ser exclusivament xinès.
- apostòlica: s'ha de trencar tota relació amb la Santa Seu: L'Església de Xina, ha de ser xinesa en la llengua, la litúrgia i la teologia.

Aquesta "Església de la triple autonomia"és el primer objectiu en el camp religiós. La persecució des dels seus començaments ha tingut un caire no anti-cristià sino anti-romà.

Incautant totes les institucions dirigides per missioners estrangers es procura fer-los-hi la vida impossible perque voluntàriament abandonin Xina. No conseguint-ho s'ha de recórrer a l'expulsió positiva. El 3 de Setembre del 1951 és expulsat l'Internunci Mr.Riberi després d'una violenta campanya d'hostilitats. A l'acabar aquest mateix any els missioners expulsats son ja 1240.

La "reforma", en el clero nadiu, consisteix essencialment en llargs cursos d'adoctrinament ideològic fets en grups quasi sempre nombrosos.

Per organitzar tota la complicada màquina de la reforma, és creat l'any 1952 el "Departament d'Assumptes religiosos. El govern, ateu, que ha declarat que la religió és una "teoria artística" es fa ell cap i director de la consciència religiosa del poble.

"Cupimus imprimis". Davant aquests fets, molt semblants als de qualsevol nació sotmesa al comunisme (Pensi's Albània, Bulgària, Iugoslàvia), el Sant Pare Pius XII escriu la seva primera lletra apostòlica als germans xinesos l'any 1952. Les paraules de salutació són ja un plantejar-se directament el problema.

"Desitgem manifestar el nostre afecte al poble de Xina que des dels temps antics s'ha distingit - pel resplandor de la seva civilització i que ha sabut - treure de l'Evangeli riqueses majors pel seu esperit: - les virtuts cristianes que perfeccionen les mateixes - virtuts naturals" "La religió catòlica no contradiu cap doctrina que sigui verdadera" "... no s'oposa al geni natural de cap poble."

El problema, ja des dels seus començaments és clar; el poble xinès ha vist -o almenys aquesta ha - sigut l'excusa oficial- que el cristianisme no és tan - sols una doctrina dirigida a l'esperit que perfecciona la manera de ser natural de l'home; el cristianisme s'ha presentat com una civilització ja definida, incompatible amb les altres i amb afanys de domini material.

"Ens entristeix saber que entre vosaltres - l'Església catòlica és considerada enemiga de la vostra nació... com si l'Església no estés al servei de les coses del cel,... sino que obeïs a interesos humans" El Sant Pare insisteix altres vegades en la lletra -apostòlica sobre aquest mateix tema: "ofereiu a Déu les vostres angoixes a fi que faci comprendre a tots -el que - és més clar que la llum del sol- que ella no busca les coses terrenes sino les celestials." "Hi ha qui busca - poder... l'Església no aspira a això. Ella s'esforça - per pregonar la veritat de l'Evangeli... per promoure - concòrdia. Els que la segueixen no son inferiors en - amor a la pàtria... obeeixen les autoritats públiques. Nocrida un sol poble sinó que estima totes les gents, de qualsevol raça, amb l'amor de Crist" "Per això ningú - pot afirmar que estigui al servei d'una altra potència".

I ja posats clars els principis

"... no se li pot demanar que trencada la unitat de la qual l'ha volguda adornar el seu Fundador, es - constitueixin esglésies particulars a cada nació, separades de la Seu Apostòlica".

A Xina, però, no es va poder llegir aquesta - carta. Els procediments no varen canviar gens. Les expulsions s'anaven succeint i el clero nadiu continuava sotmès a les reeducacions.

L'encíclica "Ad Sinarum gentem"

Dos anys després, el 7 d'Octubre del 1954 el Sant Pare torna a escriure als cristians xinesos.

"En aquests últims anys les condicions de l'Església catòlica entre vosaltres no han millorat"

El to és molt més trist que el de la lletra - anterior.

"Han augmentat les acusacions i calúmnies contra aquesta Seu Apostòlica, ha sigut expulsat el Nunci - Apostòlic que representava la nostra persona. Sabem que - la lletra precedent no ha pogut arribar fins vosaltres".

Així i tot el Sant Pare proclama altra vegada la unitat i la veritat de l'Església catòlica:

"Els catòlics xinesos no són guanyats per ningú en l'ardent amor a la seva nobilíssima pàtria."

Estudia detingudament cadascuna de les autonomies propugnades pel govern comunista. Són necessàries en quant suposen l'establiment d'una Església i d'una jerarquia floreixent, amb vida pròpia. Però arriba un punt per on no es pot cedir: "Es to alment necessari que la vostra comunitat cristiana, si vol pertànyer a la societat divinament fundada pel nostre Redemptor, estigui sotmesa del tot al Vicari de Jesucrist en la terra i estretament unida a Ell en el que pertany a la fe religiosa i a la moral".

La doctrina de l'Església queda clarament definida.

Les últimes paraules son d'encoratjament: - "... no és fàcil la lluita que us ha sigut imposada per la llei divina. Però Crist Senyor ha manat alegrar-se a qui pateix persecució perquè la seva paga serà gran en - els cels."

L'Associació Patriòtica dels Catòlics Xinesos"

L'Església de les tres autonomies no pot seguir endavant. Distints bisbes pregats o obligats a posar-se al seu cap es neguen. Es pot dir que l'any 1956 la campanya ha fracassat.

Aquest mateix any es convoca entre els catòlics una conferència per estudiar el problema religiós. Aquests, proveient els resultats, posen dificultats a - la seva realització. Per fi s'inaugura el Juny del 1957 a Pekin, on queda oficialment establerta l'"Associació patriòtica dels catòlics xinesos".

"Associació de persones que estimen la Pàtria i la Religió. El seu fi és unir el clero i fidels de tota la Xina, propagar l'esperit patriòtic, participar activament en la construcció socialista de la nació i en els diversos moviments patriòtics, defensar la pau mundial i ajudar al govern a aplicar a fons la política de llibertat religiosa".

Un equívoc vola per tot el text: el ressorgiment de Xina és necessari; i aquest ressorgiment consisteix en la construcció socialista de la Nació. Qui negui la seva ajuda al govern no estima la pàtria.

Aquest és el caire que prenen ara les acusacions; l'Associació, tot i sent filla de la campanya de les tres autonomies, accentua un altre punt de vista: l'amor a la pàtria exigeix de tots la col.laboració en tot el règim.

Progrés

Es la època de les gran realitzacions tèc - niques. El primer pla quinquenal organitzat fineix el - desembre del 57. Els resultats son sorprenents. Segons les notes oficials la producció industrial ha augmentat. 132%, l'artesana 69%, l'agrícola 25%. Evidentment els treballs han tingut de ser extraordinaris.

El millor resultat, però, segons els diaris comunistes, ha sigut la complerta socialització de les - ciutats i del camp.

Immediatament s'organitza el segon pla quin- quenal amb objectius molt mes ambiciosos. Així i tot no es pot dir que domini l'eufòria. L'única manera d'aconse guir els resultats que es pretenen és escurçar els sala- ris. Es molt significatiu el títol d'un article aparegut en la revista "Hsüeh Hsi: "Per què és necessari introduir un sistema de salaris baixos", responent segurament a un ambient hostil.

Primers passos de l'Associació

Es succeeixen ràpidament distints congressos locals organitzats per un conjunt d'especialistes sortits de Pekin. Tots copien i apoien el congrés central. De tot arreu arriben protestes d'adhesió dels catòlics patriotes "contra la dictadura del Vaticà": del de Foukien organit- zat el mes d'octubre; del de Nanking, el novembre; del de Chengtu, el desembre etc. No falten però, els elements - "reaccionaris". En el congrés de Fukien tres sacerdots - van aixecar la seva protesta defensant el Vaticà de les - calúmnies de que era objecte. Un d'ells Jeh Erh Shih, va declarar que viure en catòlic és necessari mentre que ser patriota no ho és pas.

S'intensifiquen les campanyes contra els pre- lats catòlics juntament amb les "purgues" polítiques ne - cessàries als plans del règim. Deu mil membres de dretes "juren davant el poble consagrar el seu cor al partit co- munista".

Són detinguts Mr. Tang bisbe de Canton, "per haver seguit fidelment les ordres reaccionàries del Vaticà". Són també condemnats a molts anys de presó Mr. Joseph Hu bisbe de Raichow, Mr. Kiong bisbe de Changai amb el seu vicari general i d'altres.

Les consagracions episcopals de Hankow

Finalment els "catòlics patriotes" aconsegueixen l'ordenació episcopal sense el consentiment de Roma. Els diaris comunistes anuncien l'"elecció per part del poble" de dos sacerdots xinesos franciscans senyalant el dia exacte de la seva consagració. La Santa Seu i el Superior general de la seva Ordre envien avisos als elegits i al bisbe consagrant recordant-los la il.licitud de l'elecció i l'excomunió en qui cauran.

Així i tot l'ordenació es porta a terme: el 13 d'Abril de 1958 Mr. Li tao-Nan O.F.M. bisbe de Puchin consagra bisbes a Tung Kuang-tching i a Kuang Wen-Hua. No podem pero jutjar els fets tal com es mereixen. El mateix Mr. Li Tao-Nan havia dit en públic: "Sols tinc una ànima per salvar i no la vull perdre consagrant sense haver rebut l'autorització de Roma". Les notícies son extraordinàriament lacóniques. L'Agencia Fides, comentant el fet diu: després de deu dies sense dormir, les víctimes del comunisme estan disposades a totes les concessions".

Després d'això els acontexements es precipiten. L'Associació -tot segons les notes oficials- guanya cada dia més afiliats mitjançant els cursos d'adoctrinament que arriben a durar cinc i sis mesos.

L'evolució en el pla tècnic és gegantina. La producció d'acer, calculada per l'any 1958 en 6 milions de t o n e s, havia sobrepassat els 10 milions en l'Agost del mateix any. La de carbó arriba als 210 milions mentre l'any anterior havia sigut de 80. La producció de cereals aumenta el 90%. "Com havia dit Marx, 20 anys són concentrats en un sol dia."

Evidentment tots els datos són exagerats. Però és clar que hi ha un gran esforç de reorganització i - que almenys en part i usant de tots els mitjans, encara - que il.lícits, s'ha portat a terme.

L'encíclica "Ad Apostolorum Principis"

Per tercera vegada parla el Papa enmig de l' optimisme comunista de la Xina. Només hi ha un problema que l'interessa: "Entre vosaltres la condició de l'Església ha anat empitjorant".

Parla de l'Associació Patriòtica. Denuncia - el doble fi que amaga: la disolució del cristianisme amb l'excusa d'un patriotisme fals. Es mòstra coneixedor dels anomenats cursos d'adoctrinament, de la reeducació a que es sotmet al clero xinès, dels tribunals populars pels - quals han passat fins i tot "germans nostres en l'episcopat. Tot això viola els més fonamentals drets de la persona humana".

Finalment proposa amb tristesa però amb molta valentia el fet de l'ordenació dels dos sacerdots xinesos. "Els actes de la potestat d'ordre realitzats per aquests eclesiàstics, encara que vàlids -suposant que si gui vàlida la consagració que se'ls hi ha conferit- són greument il.lícits, això és pecaminosos i sacrílegs".

Es clar que l'Encíclica no va tenir efecte. Sabem, però, que ha passat les fronteres xineses per una acusació apareguda en les parets del bisbat de Canton: - "El sacerdot X... és un traïdor: ha rebut l'encíclica imperialista del Vaticà".

Del demés la informació oficial que en tenim és nul.la. Des del maig no apareix en la premsa comunista ni una sola al.lusió als congressos, ordenacions i activitats de l'Associació. La tàctica del silenci es fa - tant més palesa quant durant tot l'any 1957 i primers mesos del 58 la propaganda dels catòlics patriotes i els - atacs als "elements de dretes que s'amaguen sota l'en - gany de l'Església" era extraordinària.

Sabem només que les eleccions i les consagracions s'han succeït en cadena; segons les últimes notícies oficials son 32 els sacerdots elegits, dels quals 15 han sigut ja consagrats. L'objectiu immediat és posar al davant de cada diòcesi un bisbe de l'Associació; l'objectiu últim, per ara, ens resta amagat. Pot ser o l'aniquilament de l'Església xinesa quan aquesta sigui independent o portar a terme amb totes les conseqüències el cisma començat, sempre sota la direcció del partit, per fer callar les exigències religioses del poble xinès, espiritualista.

Per altra banda segueixen les expulsions dels sacerdots estrangers: el mes d'Agost surten els dos últims americans. Un d'ells ha declarat que la situació és "més greu que mai". Segons els càlculs els sacerdots estrangers que queden a Xina són només quinze.

El clero nadiu i les religioses han de passar tots pels cursos d'adoctrinament on se'ls repeteix que el govern no té intenció d'introduir-se en assumptes religiosos sino sols defensar la llibertat de Xina. "Tots veuen clarament -diu en una lletra un d'aquests sacerdots xinesos- que poc a poc serà suprimida tota resistència exterior i que sols serà posible eventualment l'adhesió secreta de la fe".

= = = = = = = = =

EL PROBLEMA

Per alguns és de poca importància. Un moviment sense arrels, organitzat des de dalt per un règim d'una mentalitat contrària a la manera de ser del poble xinès no pot tenir una trascendència massa extraordinària; de fet les poques notícies que han atravessat el teló de bambú estan totes d'acord en que el poble catòlic s'aguanta ferm.

No obstant el cap ja no és solsament el camarada president del "Departament d'Assumptes religio-

sos"; un conjunt cada vegada més nombrós de bisbes naturals del país, verdaderes autoritats religioses, fan realment pes.

No és pero tant problema -tot i tenint una importància extraordinària- el cisma de Xina, quant el conjunt de realitats que aquest fet ha posat de relleu en l'Església.

L'Església, en termes generals, s'ha estès des del segle X principalment per l'Occident. Han influït molts factors: la posició geogràfica de Roma, la dificultat de contacte amb altres regions, potser la decadent vida cristiana de certes èpoques. La causa més important, però, es pot dir que és indirecta: el cisma oriental. L'Església, una a Orient i a Occident, després d'uns segles d'inestabilitat va quedar definitivament dividida amb el cisme de Foci. I l'escisió va ser precisament de l'Església oriental. Potser això va ser trascendental en l'afincament de l'Església de Crist a Europa durant tota l'Edat Mitjana i gran part de la Moderna.

¿La cultura cristiana s'ha identificat, per això, amb la cultura europea, no sols patrocinant-la sino agafant d'ella el que té d'específic occidental? De fet en l'Església són llatins el dret, la llengua (molt significatiu), la litúrgia...

Les mateixes croades no varen ser l'afany de conversió d'uns infidels a la verdadera Església, sino la conquesta d'uns llocs sants per part d'Europa.

Per altra banda és fàcil observar les distintes dificultats de conversió en Orient i en Occident. En l'Occident catòlic tots els països tenen jerarquia nacional; en l'Orient són comptades les comunitats catòliques que poden ja prescindir dels missioners, tot i fent molt de temps que s'hi treballa.

I quan el govern comunista de Xina vol aniquilar la consciència cristiana del poble, troba vulnerable el mateix punt que varen trobar els cismàtics dels -

primers segles: Roma. Des de Pekin deu ser relativament fàcil caure en la temptació de veure identificats el - cristianisme i la cultura occidental.

El problema missioner.

L'Església sempre ha tingut consciència de - la seva missió de catolicitat. I ha vist que aquesta missió no és sols un encàrrec abstracte del seu Fundador, - sinó que té totes les exigències d'una encarnació estable en cada país. El San Pare Pius XII ha insistit sobre aquest tema en les tres encícliques dirigides al poble - xinès; com a part essencial del problema fa resaltar el caràcter provissional dels missioners estrangers i declara com a molt millor i desitjat per ell l'establiment - del clero nadiu.

El primer en prendre consciència de la necessitat d'un cristianisme xinès a la Xina va ser el famós missioner P. Ricci. Hi entrava 50 anys després de la - mort de S. Francesc Xavier, en el segle XVI. Va canviar el seu hàbit pel dels "savis" xinesos; va estudiar la seva psicologia; va conèixer a fons els seus costums, els seus clàssics i la seva religió i d'aquí en va treure - la primera base per enlairar-ho tot vers l'Evangeli. Al morir, trenta anys després d'haver-hi entrat , els cristians de la "inconvertible Xina" eren 150.000.

Unitat i unió

El problema no està en el binomi universalitat-unitat sinó en el d'encarnació-unió. La unitat de - l'Església no pot ser altra que la donada per Jesucrist: una sola fe sota un sol règim.

Els mitjans, però,de la unió poden canviar. I els que fins ara havien aconseguit el seu objecte semblen quedar petits per les necessitats de l'Església - que creix.

El problema que es planteja és ara la unió en l'Església de dues mentalitats tan extraordinàriament distintes com l'oriental i l'occidental. No es pot restar donos, flexibilitat als mitjans d'aquesta difícil - unió si no la consegueixen plenament.

La qüestió és viva. Ja en el Congrés Litúrgic d'Assís la va posar de relleu un bisbe missioner.Es fa necessari en tots els aspectes la clara distinció entre el que és essencial i el que és accidental.

En quant a l'incipient cisma xinès esperem de manera positivament cristiana els esdeveniments..

Gaspar Mora

1er. Teología

- - - -

La unitat humana no pot ara concebr's sense l'aportació integral de l'orient i l'occident, però la unitat en el respecte d'aquets valors orientals i occidentals no es pot acomplir sino en el Crist.

Abbé L. Lochet

DE LA NOSTRA HISTORIA

LA FEDERACIO DE JOVES CRISTIANS

Causes i manera de ser

LA NOSTRA INTENCIO

En el número anterior de la nostra revista EUGE hi figurava un article sobre el mateix tema que - presentem aquí. Avantçant-nos a qualsevol mena de comentaris que aquesta reiteració podria desvetllar, volem - aclarir que el propòsit del present article no és corregir errors ni esmenar omissions. Els dos articles volen ser a la vegada, una noticia trascendent i viva d'uns - temps i d'un poble, i un íntim homenatge a uns homes que donaren testimoni de la seva fe en Déu i en els homes i de la seva confiança en l'esdevenidor de la Pàtria i de l'Església. Amb aquest afany tornem sobre el mateix tema per intentar acolorir matisos i trametre -amb més o menys harmonia- unes notes vives de l'esclat que significà a finals de l'any 1931 la fundació de la Federació de Joves Cristians en la Catalunya republicana.

LA FEDERACIO FRUIT D'UN PROCES

Cal fer notar una cosa consoladora i que - ens ha d'omplenar d'optimisme: el neixement de la Federació no és un fet issolat, revifalla d'una societat malaltissa i decadent, sinó fruit saborós de la gran florida del renaixement català de les primeries del nostre segle; és un esclat del creixement d'un poble en marxa. Tinguem present que sense les arrels de Mn. Cinto, de Maragall, de Ruyra, i sobretot del nostre doctor Torras i Bages, no hagués estat mai possible la collita d'un Millet, d'un Tarrés i tants d'altres. Perquè aquells saberen formar la consciència d'un poble fou possible que aquests, a l'any 31 s'aixequessin com a portaveus d'una manera de - viure, proclamadors del seu profund esperit cristià i patriòtic. Aquest és precisament el fet meravellós de la - Federació. No dóna a conèixer només la plenitud d'una minoria intel.lectual, sinó, sobretot, la voluntat de tot un poble de ser lleial a sí mateix i a Déu.

Es curiós constatar que la majoria dels fundadors de la Federació eren homes del poble: dependents, treballadors, etc. Aquesta és a la vegada la clau del seu èxit i el motiu de tants dolorosos fracasos posteriors. Pretendre imposar, com s'ha fet tantes vegades, unes estructures prefabricades, ignorant inclús les necessitats, aptituds i sentiments del poble, és abocar-se al fracàs, només quan aquestes estructures es dediquen a organitzar un moviment espontani de l'ànima popular arribaran a assolir el seu fi. Per això la Federació va reeixir; perquè era fruit de la vida d'un poble, no va fer més que aprofitar la manera de ser d'un poble.

Com a circumstància bàsica, no ja sols de la Federació -com veurem- sinó de la mateixa renaixença catalana, cal apuntar el que en Vicens Vives denomina el retrobament d'Europa. Després de tres segles de voluntària o forçada reclusió, Catalunya es gira vers Europa. A un poble que creix li cal engrandir horitzons. Catalunya mira a Europa no pas per calcar-ne els sistemes polítics o les modes culturals, sinó per traduir i assimilar tot el bé nou. En el començament de la Federació hi ha un viatge de Mossén Albert Bonet, es una mostra del que acabem de dir.

IDEA I PRIMERS PASSOS

La idea de la Federació va nèixer impensadament - diem impensadament, no es pensava pas organitzar els joves catòlics en un gran moviment -. Mossen Albert Bonet era aleshores professor de la Universitat de Barcelona. Però el seu neguit apostòlic no li permeté restar gaire temps en la vida ordenada d'intel.lectual. Fruit del seu esperit tafaner sentí el desig de conèixer els diferents moviments de joventut d'Europa. Amb permís del Senyor bisbe Dr. Irurita viatjà per França, Itàlia, Alemanya, Holanda i Belgica. Tornà entusiasmat i editá un llibre informatiu: "Un viatge de cara els joves". Al mateix temps començà en el periòdic "El matí" una sèrie d'articles donant compte de les impressions i de les experiències dels seu viatge. El ressó d'aquests articles en -

l'ambient popular va ser sorprenent. De tot arreu rebia el Dr. Bonet manifestacions d'entusiasme i encoratja - ment; tothom sentí la necessitat d'organitzar les joven tuts catòliques catalanes. La majoria de les comunica - cions que rebé provenien - el que és força significatiu- de vicaris i sacerdots joves que es sentien responsables dels seus germans. Mn. Bonet feu aleshores un acte de fe en la joventut catalana: El mateix que havien obtingut - les joventuts belgues, franceses i italianes ho podia ob tenir la nostra joventut organitzada.

DEFINICIO, ESTRUCTURES I DIMENSIONS.

El primer pas oficial fou una reunió de sa - cerdots amb Mossen Bonet a l'Hotel Florida. Es van auto- nomenar sacerdots amics dels joves. En aquesta reunió es decidí que l'organització tenia de ser general i no limi tada a una diòcesi. (Diu un dels primers manifests de la Federació: "Sols l'organització general pot crear l'am - bient de suggestió i entusiasme en què s'ha de moure el jove; sols ella pot coordinar tots els elements i aprofi tar totes les forces; sols ella és capaç de convertir - tots els petits escamots en un exèrcit..."). Creiem que reduir l'organització a una sola diòcesi o realitzar-la sense un previ acord, resta forces i pot posar en perill la trascendència de la recristianització de Catalunya.

Quan va ser l'hora de passar a l'estructura- ció de les joventuts catòliques es decidí que la forma - federal era la més adequada. Permetia la inclosió de to- tes les forces, al mateix temps que una total autonomia en les realitzacions concretes. Per altra banda quedava solucionada la principal dificultat amb que solen topar les organitzacions de joves: la unitat. La forta oposi - ció en que evidentment els joves s'havien de trobar, feu que s'oblidessin diferències de classe i de partit per a proclamar units, davant de les pressions de República - anàrquica i anticlerical, l'ideal d'una vida oberta a ho ritzons de pau i de germanor. La rexistència a vèncer és l'aglutinant que uneix.

Una vegada estructurada i consolidada una inicial organització vingueren las exigències de la diversitat d'ambients. En la unitat de sortida era necessària l'especialització. Fruit d'això varen nèixer cap a l'any 1935 les especialitzacions escolar, JOC, universitat i agrícola.

S'establí que la Federació era un moviment de formació cristiana de la joventut. Art. 1er. dels Estatuts Provissionals: "La F.J.C. es proposa la formació del jove, i la difusió entre la joventut de l'amor de Crist i de les solucions cristianes als problemes de la vida, d'acord amb les ordenacions de l'autoritat eclesiàstica". L'article 2on. proclamava l'ideal apostòlic. De fet el que Mossèn Bonet es proposava al definir així les finalitats esencials del fejocisme era introduir els principis fonamentals del jocisme belga; volia realitzar en la joventut catalana la magnífica intuïció del canonge Cardyn. El mateix Mn. Bonet va manifestar sovint la profunda impressió que li produí l'organització belga: la Federació calca en molts detalls les formes jocistes.

A fi d'estendre arreu el missatge cristià, la Federació admeté al costat dels actius, pròpiament militants, la formació dels anomenats adherits. Tenien l'obligació única de pagar una quota anual i participar en les campanyes públiques de la Federació. Potser farà somriure una mica el fet de que s'exigís una quota, però a part de que solucionava el problema econòmic de la Federació, representava pels adherits com una comunió als ideals.

A fi de donar veritable efectivitat a l'estructura federal, en diversos articles dels Estatuts es recalcà la llibertat i autonomia dels grups per adoptar els mitjans d'apostolat que els semblés més convenients per recristianizar la seva esfera social concreta. Així l'esperit apostòlic de la Federació aparegué informant les mes diferents associacions i entitats com a mitjà d'apostolat: equips esportius, grups de gimnàstica (a ells es deu el floreixement dels Falcons), orfeons, cooperatives, centres parroquials, etc.

Una mesura que també donà molta agilitat i possibilitat d'adaptació als diferents grups fou la llibertat de local social. Els grups, afirma el manifest citat més amunt, "el mateix poden reunir-se en la casa parroquial que en l'aula del col.legi, que al volt d'una taula de café en un bar públic. Cal portar a tot arreu el nostre sentit cristià".

El centre de la vida fejocista van ser els cercles d'estudi. Segons els propòsits de la Federació de solucionar tots els problemes de les joventuts, els temes d'estudi eren sempre escollits entre els més vitals. La reunió era setmanal per els militants i mensual per els que no ho eren. Es tractaven dos temes, un religiós (p.e. litúrgia, Església, sagraments) i un social o cívic (comunisme, civilització, cultura).

ACUSACIONS D'ACTIVITATS POLITIQUES

En els curts anys de la seva existència la Federació fou titllada de partit polític o de fer política. I, com ha succeit moltes vegades, les persones de bona fe es veieren enganyades per aquesta acusació. Els fets han demostrat que no hi havia cap fonament per afirmar-ho. La federació s'aixecà per a viure i fer viure a tots els joves l'ideal cristià, el que pretenien els fejocistes era ser profundament catòlics. La Federació rebia en els seus membres a homes de totes les opinions polítiques, i no es permetia a ningú servir-se de la Federació per estendre llurs opinions polítiques.

Només la rancúnia i el destorb que l'èxit de la Federació significava per els plans d'alguns polítics féu que la seva actuació fos senyalada com a partidista. Es veritat que molts militants intervingueren en les lluites parlamentàries i de partit. Només estava prohibit als membres del Consell Federal que participessin en afers de política. En la seva actuació com a ciutadans cuidaren prou bé que mai la política no entelés el seu ideal fejocista. El que succeí fou que en les mateixes obligacions ciutadanes influí la formació rebuda en la Federació i això entorpia els plans de molts polítics poc respectuosos de la religió.

LA FEDERACIO I L'ACCIO CATOLICA

Molt sovint s'ha volgut, al fer història, contraposar l'Acció Católica i la Federació, pero aquest antagonisme en cap moment va existir.

La Federació -ja ho hem dit- va ésser un fet popular espontani, fruit de l'entusiasme fecristianitzador d'uns joves i uns capellans units. Ara bé, la seva actuació no va ésser pas la d'un grup que es dedica a reformar un aspecte de la vida, sinó l'acció valenta d'un moviment que anava a capgirar les concepcions materialistes i a predicar i difondre una vida íntegra, una manera íntima i total de viure. En aquest sentit, és ben clar que la Federació entrava plenament en la mentalitat de Pius XI i les seves concepcions d'acció catòlica. Ella mateixa ho proclamà afirmant en l'article 2on. dels seus Estatuts provisionals: "La F.J.C. és l'organisme d'acció catòlica en la seva acció de la joventut masculina".

Així quan de resultes dels desigs de Pius XI s'implantà en totes les diòcesis el seu pensament i es creà l'Acció Católica, molts bisbes catalans, entre ells el cardenal de Tarragona i el de Girona, no varen fer més que donar mandat a la Federació, reconeixent en els seus ideals, principis i mètodes una realització exacte i eficaç de les directrius pontificies. Fets semblants es donaren en altres països d'Europa que ja d'abans tenien en marxa moviments de joventut, i és normal que així passés donc es tractava només d'aprofitar, de canalitzar la vitalitat i les forces que posseien els moviments com la Federació.

Però per vàries raons, polítiques la majoria, ja que es considerava o acusava a la Federació de partit polític, no es va donar a Barcelona aquest reconeixement ni, per tant, es va atorgar cap mandat jeràrquic. En canvi, al costat de la Federació s'intentà la formació d'una Acció Católica oficial (els seus primers centres foren els de Terrassa i la Miraculosa). Hi ha donc un fet clar, la Federació va ser plenament acció católica arreu, només que, al contrari d'altres bisbats, a Barcelona mai no arribà a ser l'Acció Católica oficial.

RESURRECCIO IMPOSSIBLE DE LA FEDERACIO

S'ha dit que la Federació, després de l'inactivitat motivada per la guerra espanyola, podia resorgir si hagués tingut prou vitalitat. Sembla que la seva fusió amb l'Acció Catòlica provenia d'una incapacitat de les seves estructures per aquells temps. Es del tot inexacte. La Federació va desaparèixer - durant els tres anys de guerra i no revisqué perquè un cúmul de circumstàncies feren impossible la mateixa raó vital que la sostenia: la voluntat manifesta d'un poble.

Per senyalar alguna de les causes concretes - n'hi han moltes- direm que una de les més importants fou la implantació de l'Acció Catòlica oficial, mentre continuava l'incomprensió vers l'autèntica i popular acció catòlica de la Federació. L'Acció Catòlica s'establí per manament de la jerarquia en tots els llocs, sortia ja amb unes formes plenament pensades i articulades amb una lógica evident. Però potser tingué l'efecte d'inaugurar una organització sense ànima. Sembla que la gran dissort de l'Acció Catòlica actual és estar edificada sobre unes bases rígides i fredes, falta la vibració, l'empenta del poble, no respon a un moviment espontani de la gent. Aquí voldríem remarcar altra vagada que la Federació fou fruit d'uns encoratjaments populars, va ser muntada per la gent senzilla, oberta, profundament cristiana.

Val també la pena saber que després de la guerra a molts indrets de Catalunya es pretengué ressuscitar la Federació, fins arribaren a funcionar alguns grups alimentats de records i pervivències, peró aviat es veieren obligats a renunciar - als seus propòsits.

Un altre factor - i no passa de ser suposició - degué ser la falta d'una oposició declara

da. Per refer la Federació no hi havia enlloc una representació descarada del materialisme pràctic i de la irreligió; llavors el cristianisme del poble queda adormit, li falta oposició, no hi ha necessitat de proclamar-se. L'enemic es presentava d'altra manera.

A l'acabar, volem remarcar que no hi ha homenatge millor que dir que la Federació va ser combatuda i odiada. Es companyia inseparable de tota empresa noble i gran. Creiem que val la pena imitar a aquells homes i viure amb la seva fe que feu possible una Federació de Joves Cristians.

Josep M. Baguñà
1er. Filosofia

Demanaren al foll on començà primer la seva amor: en els secrets de son Amat o en revelar-los a la gent. Respongué i diguè que l'amor no hi fa cap distinció quan es troba en plenitud.

Ramon Llull.

L I B R O S

SANTA TERESA DE LISIEUX.- NOTAS AL LIBRO DE HANS URS von BALTHASAR.-

Se dan Santos, en la Iglesia de Jesucristo, que a pesar de su vida extraordinaria, son simplemente "ordinarios", El pueblo, algo habituado a la recepción de tales mensajeros de Dios, no se extraña ante su figura. Los acepta fácilmente y los integra en su vida cotidiana.

No es éste el caso de Teresa de Lisieux. La personalidad de la Santa, la novedad de su doctrina, la forma particular de exponerla, el ambiente del cual es fruto, todo ha contribuido a crear entorno suyo una atmósfera de expectación y de análisis. Su particular mensaje de la "Infancia Espiritual", provoca cierto malestar en los espíritus, muchas veces con verdadero fundamento. Sobretodo, el estilo concreto de presentarlo, - "monil", "endeble", "cursiloide", como se dice- crea en el alma una actitud de precaución y de alerta. A pesar de todo ello, se adivina en su existencia un "algo" nada común, sobrenatural y extraordinario, que llama vivamente la atención.

No causa, pues, ninguna extrañeza el constatar, alrededor de esta pequeña figura, todo un enjambre de literatos, pensadores y teólogos, que, armados con - un buen espíritu crítico, agudo y penetrante, intentan investigar las profundidades de esta existencia.

De todos lados y con los fines más diversos aparecen los analíticos de Teresa.

VON BALTHASAR

El último gran esfuerzo llevado a cabo en el campo de la Teología Católica, ha sido el realizado por el teólogo de Lucerna, Hans Urs von Balthasar, en su - obra, titulada, "Teresa de Lisieux. Historia de una Misión" Ed. Herder.

Este largo, enjundioso y profundo trabajo, es un clásico exponente de la potencialidad de la Teología católica, cuando se aplica ésta al estudio de una realidad humano-sobrenatural.

Todo el genio germánico, adiestrado y matizado por una madura reflexión de fe, se halla vertido en estas páginas, las cuales, con mirada certera, logran penetrar en la esencia misma de la misión de Teresa.

Procuremos adentrarnos en este complejo estudio. V.B. intenta inaugurar, con él, un nuevo método en el campo de la Hagiografía. Será, por ello, interesante, comenzar por exponer dicho método, hilo conductor de toda su obra.

EL METODO

Ante todo el hecho.

Para V.B., el Santo es, esencialmente, un mensajero de Dios. Dios le ha confiado una "misión" determinada que debe realizar en el seno mismo de la Iglesia, y para provecho de la misma Iglesia.

Según esto, la santidad consistirá, precisamente, en la adecuación completa del esfuerzo personal al desempeño de la misión. Cuando persona y misión lleguen al estado sumo de identidad, la santidad será perfecta y total. Es el caso de María, la cual no fustró en lo más mínimo, el designio de Dios. Los restantes hombres, esencialmente deficientes, tanto más arriba llegarán en la escala de la santidad, cuanto más perfecto sea el acoplamiento de la persona a la misión recibida de Dios. Por ello, el análisis hagiográfico deberá situarse en este punto delicado y difícil de la relación existente entre persona y misión.

Basado en esta concepción teológica de la santidad, centro y soporte de toda su obra, V.B. hace una crítica de los diversos hagiógrafos de Teresa.

Generalmente, -dice él-, se ha querido estudiar a la Santa con criterios meramente psicológico-ascéticos. Basados los hagiógrafos, en el hecho histórico de su vida, han ido analizando el desarrollo y alcance de sus principales virtudes, marcando la evolución sobrenatural de su persona y la exposición paulatina de su doctrina. Así,

vemos que es ese el camino seguido por Maxence Van der Meersch, en su obra "La petite Sainte Thérèse" (ciertamente tendenciosa y de escaso valor objetivo) y, asimismo, el de Petitot y Philipón, que, dejando de lado el desarrollo histórico de su vida, se aplican al estudio de la misma con criterios estrictamente psicológicos, presentando a la Santa como un comentario vivido del tratado "De virtutibus", de Sto. Tomás.

V.B. opina que la aplicación de este método ha de conducir necesariamente a una visión parcial de la santidad del sujeto, pues de los extremos en presencia, persona-misión, se olvida casi totalmente el segundo, para limitarse, aunque sea con profusión al estudio y análisis del primero, sufriendo detrimento todo el conjunto.

Para V.B., lo primero que el teólogo debe establecer con claridad, es la misión que Dios ha querido confiar al Santo. Si éste es, esencialmente, un enviado de Dios al mundo, si de parte de la divinidad trae consigo un mensaje para los hombres, necesariamente su personalidad sobrenatural deberá mirarse "desde arriba", desde el designio de Dios, para proyectarla, luego sobre toda la Iglesia, en dimensión evangelizadora y social.

El criterio, por tanto, que deberá regir la mente del hagiógrafo será principalmente el destacar por encima de todo, la "misión teológica" del Santo en el seno de la sociedad, no siendo suficiente, en consecuencia, el meramente ascético-místico, por moverse, casi de manera exclusiva, en un plano individual.

Desde el punto de vista, alto y elevado, de la "misión", el teólogo estará realmente capacitado para juzgar con objetividad las acciones personales del Santo, según se adecuen más o menos perfectamente, al plan y decreto que Dios tiene sobre él.

La dificultad estriba en el establecer con exactitud esta "misión teológica". Si el hagiógrafo tuviera hilo directo con Dios, o bien, pudiera bucearse libremente en las profundidades de la esencia divina, el

delimitar y esclarecer esta misión estaría prácticamente resuelto. Su trabajo, en este caso, se limitaría a observar el comportamiento subjetivo del Santo, para confrontarlo, después con la esperanza concreta de Dios sobre él.

Pero no es esta su situación. El teólogo deberá llevar a cabo su análisis, totalmente "a posteriori". A través de las reacciones y actitudes de la persona, deberá ir haciendo, con ojo agudísimo y espíritu penetrante, la distinción esencial entre lo que es ejercicio y deficiencia de la persona (que por el hecho de la canonización, no debe, por eso, negarse u ocultarse), y lo que es misión y entrega de Dios. De esta manera, el teólogo realizará obra, positivamente grande, al entregar al pueblo fiel el mensaje divino con toda su genuina y prístina pureza.

Como medios auxiliares que le ayuden a precisar el designio de Dios, podrá igualmente, echar mano de todas las aportaciones que le ofrezca la Tradición pasada de la Iglesia, en la que se contiene, necesariamente, experiencia de "misiones" ya realizadas, que pueden servirle de faro orientador. Asimismo, los cánones y normas que establece la Teología Dogmática, respecto a la actuación de Dios en las criaturas, y lo que dicta la Ascética y Mística, respecto a las constantes del desarrollo espiritual, podrán ayudarle en su interesante y delicada labor.

Pertrechado con todos estos instrumentos de penetración y análisis, el teólogo estará realmente capacitado para acometer su obra con éxito, el valor de la cual dependerá, tanto de la madurez de su concepción teológica y conocimiento vivido de Dios, como de sus dotes de psicólogo y observador.

Por tanto, y resumiendo, el método hagiográfico auténtico deberá pronunciarse en una doble dirección.

-<u>teológica</u>, para precisar la "misión"social.
-<u>psicológica</u>, para descubrir el acoplamiento de la persona,

debiendo aplicarse todo él a la tensión dramática existente entre la misión y persona del Santo.

REFLEXION

El conjunto de estas ideas las expone V.B. en su Introducción al libro, pieza logradísima y de gran profundidad. En ella presenta toda su visión eclesiológica, encuadrando en el centro de la misma la realidad - existencial del Santo. El tema es tratado en toda su complejidad, y el nuevo camino que abre en el campo de la - hagiografía,es, ciertamente, ancho y de grandes dimensiones.

Por lo que respecta a su certera intuición, base y punto de partido de todo el trabajo, referente a la necesidad de establecer antes que nada la "misión" - eclesial del Santo, es, quizás, conveniente anotar la - extrema delicadeza inherente a la misma. Por su valor - transcendental y primario, errar lo más mínimo en la precisión de la misión, es exponer al error (mínimo, si queremos, pero esencial) a todo el estudio. Inclinarse a - uno u otro lado en la determinación de este punto de partida esencial, es exponerse a falsear todo el resto del trabajo, con la consiguiente falsificación de toda la - personalidad y mensaje del Santo.

Porque ¿quién conocerá los designios de Dios? ¿quién sabrá, jamás, lo que Dios pide y exije a una persona? ¿quién podrá afirmar, con visos, no ya de certeza, sino de simple probabilidad, que una persona determinada falta formalmente a los designios de Dios sobre ella?.

El penetrar en este terréno siempre deberá hacerse a base de conjeturas y probabilidades y nunca de afirmaciones y certezas. Es un campo delicadísimo, que sólo está patente a Dios.

Ello no quiere decir que, por su extrema dificultad, el teólogo deba desistir de emprender esta ruta, que, por otra parte, posiblemente es la única verdadera. Ello, simplemente, es indicar, que este método lleva consigo una gran dificultad; sortearla es sumamente difícil y delicado.

Estudiar un hecho histórico (- la vida de - un sujeto, en su dimensión sobrenatural), mediante hipótesis de trabajo (- el decreto antecedente de Dios sobre él), como método científico, puede ser útil a la investigación. Pero cuando llegue el momento de establecer la "tesis" definitiva, deberá el historiador obrar con máxima precaución, asegurando, ante todo, que, para la elaboración de la misma, se ha desprendido totalmente - de cualquier clase de apriorismo y prejuicio, y que, - por tanto, sus deducciones históricas son plenamente objetivas, amoldándose en todo a la única realidad.

Esto es lo que debe hacer el hagiógrafo al usar el método "teológico-psicológico", único que nos - puede dar la realidad en todas sus múltiples facetas.

EL LIBRO

Si analizamos el estudio realizado por Hurs von Balthesar sobre Santa Teresa de Lisieux, veremos que su reflexión está fuera de serie, respecto a las restantes biografías conocidas en nuestras latitudes.

Toda su potencialidad teológica se ha vertido sobre esta existencia gigante, para exprimirla hasta sus últimas posibilidades. Consciente del gran "regalo" que Dios ha querido ofrecer a nuestro siglo, lo revuelve y escudriña hasta dar con el meollo mismo de su mensaje.

Su obra la divide claramente en tres partes. Describamos con brevedad, el contenido de las mismas, para adquirir, así, una sumaria visión del conjunto.

En la primera parte, que él titula "ESENCIA", presenta el "hecho-Teresa", en toda su novedad. Para decirlo de alguna manera, considera a la Santa estáticamente, en una visión esencial y comprensiva.

En la segunda, titulada "EL ESTADO", nos ofrece a Teresa en su desarrollo histórico y orgánico. Evidentemente, distingue en él dos momentos, correspondiendo el primero a su "estado" en el seno de la familia (-secular)

(-verdadera obra de arte, donde describe el papel de la familia cristiana en la Iglesia-), y el segundo, a su - estancia en el convento de Lisieux (-religioso). A lo - largo de sus páginas se nos describe el instrumento en su forjarse cotidiano y lento.

En la tercera (para mí, la más lograda), - cuyo título es "LA DOCTRINA", Von Balthasar nos presenta, con toda su original profundidad, el mensaje tere - siano, en su estrecha y esencial vinculación a las Fuentes de la Fe, principalmente S. Pablo y S. Juan.

Cierra el libro un último capítulo, consa - grado a estudiar la cuestión concreta de la vida mística en Teresa.

Prescindiendo del orden de exposición, destaquemos las dos o tres intuiciones fundamentales que dirigen todo el estudio de V.B.

EXISTENCIA TEOLOGICA

Todo cristiano, y, aún más, todo cristiano - que ha sido llamado a iluminar a los restantes con su - conducta, ha recibido de Dios una misión determinada y - concretísima.

Para la mayoría de los Santos (S.Ignacio,Sto. Tomás,Sta. Catalina de Siena), esta misión ha consistido principalmente en la creación de una obra objetiva, exterior a ellos mismos, por medio de la cual Dios ha realizado sus designios (en los casos anteriores: Compañía de Jesús, Doctrina Teológica, Reforma de la Iglesia...)

No es éste, empero el caso de Teresa. Ella ha recibido de Dios una misión singular: la misión de presentar el mensaje divino vivido en su propia carne, realizado en su propia existencia, identificado a su propia persona.

Como S. Pablo, ella ha de poder decir, al final de su vida: "Imitatores mei estote". Su Doctrina, es su existencia; su mensaje, es ella misma. Por esto el libro que sale de su pluma (y es un rasgo muy sintomático) no se titula "Suma de la Infancia Espiritual"; sino, "His

toria de un alma". Ello se debe a que tal libro no es la exposición de una doctrina, sino la fotografía de una vida. Y esta VIDA es, precisamente, el mensaje que Dios ha querido ofrecer al mundo.

El comportamiento personal de Teresa deberá consistir, exactamente, en hacer surgir de sí misma, la nueva Teresa, en la que no haya clase alguna de imperfección, por cuanto debe poder presentarse siempre como modelo viviente al que imitar.

Así Teresa, cumplirá perfectamente su misión, en la cual ella es lo esencial y lo único en realidad importante.

Esta intuición de V.B. que nos transmite con el nombre de "existencia teológica" (en oposición a "doctrina" = algo objetivo) es, a mi entender, decisiva.

De ella se desprende la urgente necesidad de distinguir en la misma existencia de Teresa, lo que es auténticamente misión de Dios, y lo que deficiencia personal de ella misma. Quizás por ahí, los que sienten cierto malestar ante la "Teresita del Niño Jesús", la "Doctorcita de la Infancia espiritual", la de los juegos de pelota con el Niño Jesús, encuentren un campo ancho a recorrer y una explicación fundada de sus inquietudes.

LA JUSTIFICACION CRISTIANA:

1) Perfecto equilibrio entre la fe y las obras

Teresa vino a este mundo con una misión doctrinal expresa. Fué enviada de parte de Dios para que, realizada en su propia existencia, ofreciera a los hombres una nueva exposición de toda la Revelación. Teresa es una santa específicamente "teológica", tanto como pudiera serlo un San Agustín o un Santo Tomás con sus libros extensísimos.

¿Cuál es el mensaje de Teresa?

El mensaje personal de Teresa es presentar nuevamente, con toda su frescura y vivacidad, el misterio de la justificación cristiana, contenido germinalmente en el

Sermón del Monte y reflexionado teológicamente por San Juan y San Pablo.

La palabra que nos dice Teresa no es otra - que la palabra esencial de la Nueva Alianza, por la que se destruye y aniquila para siempre el "espíritu de - obras", característico del Antiguo Testamento, para sustituirlo por el espíritu del puro AMOR, corazón del - Evangelio.

Teresa tiene verdadero horror a las obras, por las obras. Ve en ellas el peligro máximo para el - desarrollo de la vida espiritual. Por ello lucha intrépidamente contra la "tentación de la perfección", basada, por lo general, en la aspiración (muchas veces in - consciente) a poseer una vida mensurablemente perfecta. En un acto sublime de pobreza espiritual, renuncia a todo su poseer en el orden de la perfección, para correr más ágilmente hacia esta misma perfección. Planteado - con toda su crudeza, el dilema entre el "tener o ser" - en la vida espiritual, rechaza totalmente la conciencia del primero, para acrecentarse, por lo mismo, en la realidad del segundo.

De ahí su particular posición ante la virtud de la penitencia. Rehuye, en lo posible, la inquietud - por las acciones corporales voluntarias, para revestirse activamente del espíritu de penitencia, por el que sufre y acepta todas las privaciones imaginables. (Pensemos en el caso del frío sufrido en el Convento: ella - nunca se quitó una manta de la cama, pero, tampoco pidió jamás una manta para su cama. Este ejemplo es sintomático: Teresa no niega la realidad de la penitencia; simplemente toma ante ella una nueva actitud. Igualmente, - por lo que respecta a las obras: no niega la necesidad - de las mismas; las coloca en su justo lugar).

Destruído, psicológicamente, el valor de las obras, se destruye, en consecuencia, la posibilidad de - toda clase de cálculo respecto a las mismas. Teresa está totalmente ausente de sí; fija su mirada en Dios, se desentiende por completo de su avance espiritual. Al - verlo plenamente inmensurable, prefiere centrarse en - Dios. Vive, simplemente, una vida teologal.

Y si el cálculo de las obras es imposible, lo será igualmente el mérito y la recompensa de las mismas. Psicológicamente, Teresa también se desentiende de estas ideas, que coartan el desarrollo del alma y la anclan en una mentalidad de Viejo Testamento.

El premio del Cielo es gratuito, y, aun cuando podamos merecerlo, nos será entregado, precisamente, como gratuito.

Así, la justicia igualitaria queda superada, sublimándose en una realidad más bella y excelsa: el reino absoluto del puro AMOR.

Aquí Teresa navega a sus anchas. Se halla plenamente en sus dominios. Prevenida contra toda posibilidad de desvío, se dilata amplia, extensa, profundamente. Su corazón estalla en realidad filial. Los contactos íntimos - con el Padre, se revisten de las más variadas y delicadas formas.

Y es aquí, precisamente, donde la "Infancia Espiritual" adquiere su bello y profundo significado. La "Infancia Espiritual", no es más que el medio de que se sirve Teresa, para expresar de una manera inteligible, las íntimas realidades del puro Amor. Como medio que es, no es - fin ni esencia. El mensaje de Teresa, no es la "Infancia - Espiritual". El mensaje de Teresa es la justificación cristiana por la fe y amor en Jesucristo. Esta realidad, de expresión tan abstracta, Teresa la quiere comunicar a todos. Por ello echa mano de este medio inocente, que por otra - parte ya fué usado por Cristo. Prescindir de él no es adulterar el mensaje de Teresa (como tampoco el del Evangelio) pero sí que es exponerse a no recibir plenamente el influjo justificante del mismo: "Nisi efficiamini sicut parvuli..."

2) Justicia y Misericordia

Si queremos explicarnos el porqué de la concepción teresiana respecto al predominio absoluto del AMOR sobre las obras, será necesario que recurramos a la esencia misma del alma religiosa de Teresa.

¿Cómo Teresa veía a Dios? ¿Qué idea se había -

formado de la divinidad? ¿Bajo qué aspectos fundamentales concebía el Ser de Virtualidad Infinita?

El responder a estas preguntas es decisivo - para comprender la última esencia de la espiritualidad - teresiana.

De los múltiples atributos de Dios, quizás, los que han jugado más en la ordenación del plan actual, han sido los de la Justicia y Misericordia. Asimismo, no será excesivo afirmar que gran parte de la orientación religiosa del cristiano, depende de la combinación personal y subjetiva de ambos atributos. Quien subraye más - fuertemente la Justicia actuará de manera muy diferente del que remarque principalmente el Amor.

De esta ley no se substrae Teresa. Para ella la manifestación de la Justicia vindicativa de Dios no - es más que una exigencia de la economía temporal y transitoria de la salvación. El Amor Misericordioso de Dios, por el contrario, trasciende las categorías temporales para situarse en la región de lo eterno y definitivo. De manera más sencilla e inteligible podemos explicar que lo - que siempre ha existido es el Amor Misericordioso de Dios, el cual, por pura liberalidad, ha querido la creación de las cosas, su sustentación temporal, su consumación eterna. La Justicia vindicativa, en cambio, se ha visto obligada a manifestarse por una contingencia de esta misma - creación: el pecado de la creatura libre. Sin él, esta modalidad de Dios no hubiera tenido que expresarse exteriormente, por lo que, en cierta manera, dicha manifestación ha dependido de un hecho temporal y contingente.

Por el contrario, lo que ab aeterno subsiste, como última explicación de todas las cosas es el Infinito AMOR de Dios, el cual, precisamente por ello, ha querido revelarse con estas sencillas palabras: "Deus caritas est".

Para Teresa, pues, el AMOR, es la misma esencia de Dios. Y si Dios es Amor, nada más natural que exija eso mismo de su creatura.

A partir de aquí, Teresa va elaborando toda su concepción teológica, tan en consonancia con la novedad específica del Nuevo Testamento. Las "obras" - fruto propio de la Justicia -, que por sí mismas no tienen valor alguno, son sumergidas en el Amor divino para volver a recobrar toda su alta significación. Así se establece el equilibrio definitivo entre los dos elementos esenciales de la justificación cristiana.

REFLEXION

Esta parte central del estudio de V.B., es, sin duda, decisiva. En ella da una mirada muy exacta y profunda en la existencia de Teresa.

Mérito suyo es presentar el mensaje de la Santa, entroncado esencialmente con las Fuentes más puras de la Revelación. La doctrina del Amor y las obras, no es más que una revitalización ardiente de la Epístola a los Romanos. Asimismo, lo que hace referencia a la supremacía del Amor, como atributo esencial de Dios, no es otra cosa que una simple, pero viva, resonancia de las dos epístolas de San Juan.

LAS SOMBRAS DE TERESA.

Decíamos al principio que en el estudio teológico de toda santidad, dos son los factores esenciales que deben tenerse en cuenta: la misión recibida de Dios y el ejercicio personal de la creatura.

Hasta aquí hemos presentado el promer factor. En síntesis podríamos resumirlo así: Teresa ha recibido de Dios la misión expresa de manifestar nuevamente a los hombres.

- realizado en su propia existencia,
- el misterio de la justificación cristiana.

He aquí su misión.

Nos preguntamos ahora: ¿Estuvo siempre Teresa a la altura de la misma? ¿en un acto permanente de fidelidad, acopló con exactitud su persona a las exigencias de la misión? ¿no fustró en nada las esperanzas concretas de Dios?

Para V.B. la santidad estriba precisamente en este punto delicado. Por ello, desde los inicios de su obra, abre ya el difícil interrogante, que seguirá hasta el último capitulo de la misma. Su pensamiento - sobre este particular, lo condensa principalmente, en los dos capítulos titulados: "Sombras" y "Mística".

Meterse en tan delicada cuestión es ciertamente difícil. Von Balthasar, sin embargo, se la plantea con valentía, y propone con claridad su pensamiento.

El exponerlo aquí sin deteriorarlo en nada, requeriría espacio superior, debido a su espinosa complejidad.

Sin embargo, es necesario proponer algunas anctaciones, que situen la obra de V.B. en su justo valor.

A raiz de esta cuestión, a mi entender, V.B. se deja llevar por un defecto ligado estrechamente a su método hagiográfico.

Establece en dicho método, que el teólogo, al estudiar la realidad de un Santo, debe, antes que nada, descubrir la misión divina sobre él. Partiendo de la misma, podrá controlar, recorriendo toda su vida, la - tensión existente entre la actuación personal y el acoplamiento a la misión.

Y ¿cómo distinguir la misión?. Analizando y distinguiendo las reacciones psicológicas del Santo, - echando mano de la experiencia pasada de la Iglesia, acudiendo a la Teología dogmática y espiritual. Es el único sistema posible.

Sin embargo, dicho sistema importa un grave inconveniente. Debido a lo espinoso de la cuestión, es - muy fácil llegar a formarse una idea de la misión divina, algo o muy distinta de la que Dios ha decretado realmente. En estas circunstancias, el juicio que se haga del Santo, sufrirá un desenfoque inicial, que llevará necesariamente, a una visión poco objetiva del mismo.

Esta es, a mi entender, la situación de Von Balthasar respecto a este punto concreto de la existencia de Teresa. Se deja llevar en su juicio de aprioris-mos no demostrados, queriendo hacer andar a Teresa por caminos que, según él, deberían haber sido los suyos - (así, en el caso de su vida mística). Se basa para ello, aunque sea de una manera inconsciente, en la experien - cia que le ofrece el modo de proceder de Santos y místi cos anteriores; o también, en las normas y constantes - que establecen los tratados de Teología.

Una tal posición no parece del todo exacta, pues, en la dirección de las almas el Espíritu Santo se reserva la libertad más absoluta, no sujetándose a pro-cederes anteriores. Mucho más en nuestro caso, en el - que, la misión divina de Teresa, por muchos conceptos, se presenta nueva y original.

Los diversos puntos que presenta V.B. como ejemplos de leve infidelidad en Teresa, merecerían re - flexión por separado. Basta aquí este juicio de conjun-to que situe algo la situación de V.B. respecto a las - "Sombras" de Teresa.

Solamente cuando nos sea dado ver la reali-dad del cristiano con los mismos ojos de Dios, podremos enjuiciar con precisión el actuar de Teresa de Lisieux, la gran "misionera" de la Infancia Espiritual.

Ignacio Pujadas
II Teología.

"C H I C O S de 12 - 14 A Ñ O S"

Un movimiento apostólico

UN PROBLEMA

Sea por lo que fuere - no es ahora momento de investigarlo - sabemos que a los 14 años o tal vez antes, los muchachos abandonan la escuela para lanzarse al trabajo. Veamos pues en que condiciones, sobre - to sicológicas, empiezan a formar parte del mundo obrero.

La característica especial de estos últi - mos tiempos de escuela es el descubrimiento del "YO".

El muchacho que hasta entonces había sido un niño, empieza a sentir dentro de sí algo que le hace abandonar sus juegos infantiles por no encontrar en ellos la satisfacción de antaño, se da cuenta de su - propia vida, piensa que debe ocupar un puesto en el - mundo en que vive y se decide a luchar por alcanzarlo.

El joven adolescente por causas que no comprende, no está contento de sí mismo, tampoco de su modo de vivir. La escuela -en la que muchas veces más - que educar solamente se enseña- le parece una cosa pequeña. El aspira a algo más, no le basta la compañía - familiar, desea encontrarse en situaciones nuevas, ansía tratar con personas hasta entonces desconocidas.

Una señal de esto último es la amistad de la que ahora más que nunca, empieza a tener necesidad.

La sumisión que profesaba hacia sus padres y maestros, se convierte en un espíritu de independencia, quiere ser libre. Dentro de él se desarrolla en - este período una lucha que no acabará hasta la posesión de la conciencia del YO personal.

Por un lado desea prescindir de todos y de todo, porque cree ser un incomprendido, por eso reina en él el amor a la soledad al encontrar en su intimi - dad algo más valioso que lo que puede ofrecerle el mundo exterior que no le comprende.

Por otro lado se siente incapaz de enfrentarse solo, con la realidad de la vida. Esa realidad que hasta ahora le era desconocida y que lo atrae, lo seduce, por eso no es extraño que él, a esta edad, sienta una inclinación especial hacia alguna persona mayor -maestro, sacerdote, amigo- que le comprenda, sintiéndose a la vez que comprendido, protegido.

El proceso de la maduración sexual empieza a tomar auge, por lo que el niño, que deja de serlo, nota dentro de sí algo que no sabe explicar, que le asusta y teme decirlo a las personas que le rodean, por creer que es algo malo, y por lo tanto él se cree también malo.

Igualmente se da cuenta de que, en el mundo que le rodea, todas las personas no son del mismo sexo: descubre las niñas. Aunque antes sentía indiferencia hacía ellas y hasta podríamos decir, le molestaban, ahora no.

Cuando se encuentra en su presencia y más si les habla, algo extraño pasa por él y muchas veces, aunque no sepa la razón, se ruboriza. Este proceso le extraña y se pregunta el porqué. Sin embargo, no encuentra respuesta.

Aunque se diga lo contrario, el muchacho en este período de evolución hacia la juventud, es SINCERO. El sentimiento de sinceridad está muy arraigado en su alma, siente un odio profundo al engaño pues cree que decir mentiras es un deshonor y el honor es ideal del adolescente. No hay estímulo que tanto actúe en él como el honor y la responsabilidad que éste engendra. Si se emplea el sentimiento del honor, puede conseguirse del muchacho -ya en bien ya en mal- todo lo que se le proponga. A aquel que no se le deja desarrollar este sentimiento o se le trata prescindiendo de él se siente incomprendido más que nunca y busca rebelarse por todos los medios al alcance de su mano.

Todos estos aspectos, característicos, muestran que el muchacho empieza a dejar de ser niño para terminar, en cierto modo, en la juventud, el desarrollo de su personalidad que se completará en la edad madura.

En este estado somático y sicológico dejan la escuela nuestros muchachos para meterse de lleno como aprendices, en nuestros talleres y fábricas.

Por desgracia la mayoria de veces, abandonan sus últimos años escolares sin la debida formación profesional y con poquísima orientación religiosa. Cuando más necesitan esta última, pierden todo contacto con las personas que podian dársela aprendiéndola de otras que la explican desde un punto de vista muy distinto a como debería ser explicada.

Desde este momento, la adolescencia -¿por qué no llamarla obrera?- empieza, sin más formación que la recibida en la escuela; a formar parte del complicado mundo de talleres y fábricas como una pieza más de los mismos.

¿Qué se puede esperar de ella en estas circunstancias? ¿Acaso será completamente responsable del modo de proceder en la juventud y más tarde en la edad madura cuando forme parte de la masa obrera?

UNA SOLUCION

Frente a este problema general de la formación de la adolescencia han surgido varios "movimientos", con métodos peculiares, con ánimo de solucionarlo, al menos parcialmente.

Son bien conocidos el "Scutismo" de origen británico y los "Coeurs vaillaints" de procedencia francesa.

Para el caso particular de la adolescencia pre-obrera existe, en este segundo país, un movimiento denominado "L'enfance populaire", el cual depende directamente del secretariado general de la J.O.C. (1)

(1) Se publica un boletín bimestral, "Chef de bande" que dirige René Salanne y cuyas señas son: 12, Avenue Soeur-Rasalie - Paris, 13°.

Unas breves frases escogidas de una de sus publicaciones (2) servirán de "guión" para conocer en síntesis su método pedagógico.

UN METODO ADAPTADO.- "Su fuerza de voluntad no está hecha todavía para el heroismo ni para las persecuciones."

"No hablamos, por ejemplo, de la misa obligatoria de los domingos sin señalar bien con ejemplos las excusas justificadas. Esto sería un medio seguro de sublevar a los muchachos inteligentes y de poner a los menos capaces en perpetuo riesgo de ruptura con Dios."

...PROGRESIVO.- "Nosotros les iremos a buscar a su nivel, por lejos que ellos estén, para elevarlos a un plano inmediatamente superior."

...OCASIONAL.- "Es la vida la que nos suministra las mil ocasiones de educar. Tal incidente del juego o del paseo, tal escena de un film, una disputa sobre una herramienta en un trabajo manual: he aquí una buena ocasión de preparar nuestros muchachos para la fraternidad obrera, que más tarde llegará a ser caridad cristiana; para el espíritu de equipo que conduce al dogma del cuerpo místico..."

...ACTIVO.-"El día de mañana ellos serán responsables de si mismos dentro de un ambiente donde nosotros no estaremos para poder juzgar, pensar y tomar iniciativas en lu lugar. Pero él tendrá seguramente otros compañeros que no serán precisamente de nuestra índole. Tanto en el juicio como en la acción tienen necesidad de un entrenamiento..."

"Toda educacion que no se realiza con reflejos y hábitos es vana. Ahora bien, el hábito nace de la repetición de actos."

(2) Conocemos los folletos titulados "Le militant et les 12-14 ans" (pequeña colección de documentos informativos), y "Nous..., des gosses?", en el que se expone muy agilmente la psicologia de los 12-14 años.

...SENSITIVO.- "Nuestros muchachos de 13-14 años son todos oidos, ojos y movimientos."

"La educación obrera cristiana debe entrar por todos sus sentidos para forjar su íntima personalidad.

"Un grupo de muchachos en un campamento de verano participa del trabajo de siega ayudando a los campesinos del lugar... Visita el molino, luego la panadería del pueblo... Entonces comprende mejor la misa explicada por el sacerdote. La ofrenda del pan concretiza el trabajo del labrador, del panadero. Y el pan consagrado es el alimento tonificante de la vida de nuestra alma".

. . .

OBRERO Y CRISTIANO.

"Nosotros queremos crear personalidades obreras cristianas dentro de los 12-14 años del ambiente obrero.

Sabemos donde se hallan, cómo son física y sicológicamente. Sabemos qué les aguarda en su entrada el trabajo.

Por lo demás, no somos ni una escuela profesional ni un catecismo para perseverantes. Nos quedamos en nuestro terreno: el barrio. Nosotros no creamos actividades; partimos de las suyas.

Queremos darle un pensamiento obrero cristiano, reflejos obreros cristianos, un comportamiento obrero cristiano. Nosotros consideramos, en efecto, su condición de hijo de obrero y de futuro obrero como vocación respetable y consideramos su barrio como ambiente providencial, suficientemente rico para su desarrollo humano y divino.

Nuestro método de educación no está pues dividido: formación obrera por una parte, formación cristiana por otra.

No importa que el hecho de su vida cotidiana pueda ser ocasión de una educación obrera y de una educación cristiana. Su vida es una y el espíritu que debe animarla es uno.

Esta educación es complementaria, es decir, que no es una condenación de los cursos profesionales o

de los cursos de religión; estos pueden tener su lugar y su hora; los nuestros son distintos y nuestra influencia es más extensa, ya que abarca todos los muchachos, en la calle y durante los tiempos libres."

= = = = = =

Nos parece bien un movimiento - y mejor si este lleva sello jocista-, que se esfuerce en proporcionar a la infancia obrera la ayuda moral y religiosa que no recibe de los medios normales de su desenvolvimiento.

No es "l'Enfance Pupulaire" una organización improvisada y carente de experiencia.

Su espíritu y su método son una adaptación del espíritu y método jocista.

Aprovechar el propio ambiente, tomar conciencia de su condición de futuro obrero, amar esta vocación, cristianizarla: he aquí varias etapas progresivas a realizar.

El adolescente debe aprender a formar su conciencia cristiana con hechos obreros puestos a su alcance.

Un progresivo desarrollo de la responsabilidad hace que el niño se introduzca -en su hora-, sin grandes altibajos en este complicado mundo del trabajo.

Parece que se insista poco en la capital importante que tienen, en su formación humana y religiosa, la familia, la escuela, - y el sacerdote a través de ésta-, siendo éstos los medios naturales de su desarrollo, -principalmente el primero-, y por tanto los más importantes.

No obstante, "l'Enfance Populaire" considera que su educación es complementaria: presupone pues la anterior formación con aquellos medios e incluso insiste en que no es incompatible con ellos, ya que actúa precisamente en las horas "libres" del muchacho.

Aquí habrá que buscarse todo el "quid" de esta organización en el aprovechamiento del ambiente -

ocasional pero providencial que proporciona el "barrio", con sus "pandillas" y sus horas de juego.

Más que la introducción de unos nuevos elementos en la educación, es pues la aplicación de ésta a un ambiente concreto, complementándola con matices propios de la vida de trabajo, como por ejemplo el sentido de equipo o fraternidad en el ambiente obrero.

. . .

No hemos pretendido -claramente se ve -, hacer un estudio del problema ni de la oportunidad de - "l'Enfance Populaire".

No obstante nos daremos por satisfechos con que uno sólo de nosotros se haya visto estimulado a un conocimiento más profundo de esta tremenda situación de la mayoría de nuestros adolescentes.

Todo lo que en este sentido se haga, es poco.

Ramón Villarino
Jaime Vilá
(IIºFilosofía)

M A R I U S T O R R E S

(Ed. Ariel)

El poeta català Màrius Torres preparà la publicació d'un recull de les seves poesies - un total de 96 petits poemes - que varen ésser publicades l'any 1947 a Mèxic.

Més tard, l'any 1950, les trobem publicades ací. Es aquesta publicació la que hem pogut llegir .(1)

La primera lectura, encara que sigui superficial, dóna ja a conèixer que estem davant d'un poeta que prefereix una temàtica interior i profunda. A voltes seran unes vivències, altres uns detalls que l'afecten, uns pensaments, quasi insignificants que el mouen, i fins i tot arribarà a ser un cantor de la mort.

Aquí, en aquest punt, és on es caracteritza en Màrius Torres. Un xicot enfrontat amb la mort - era tísic, reclòs en el sanatori de Puig d'Olena - sinó hagués estat un poeta enfrontat de ferm amb la vida interior, cantaria la mort amb bastant desesper o, almenys, mirant per uns ulls que tenen davant un prisma que descompon la llum.

Per comprendre l'actitud d'en Torres, hem de veure el seu estat religiós, l'ànima religiosa d'en Màrius Torres. En Màrius Torres coneix a Déu. Emperò, jo diria, coneix al Déu de la poesia. Mitjantçant la poesia cantant la bellesa, sincer amb ell mateix, arriba al coneixement d'una Llum superior, d'un Déu provident.

En una de les seves poesies ens diu:

"Perquè sabem qui som, o Terme dels destins,
et sentim sobretot en la nostra impotència (2)

el qual queda confirmat per unes paraules d'una carta seva on expressa "... el fet que jo existeixo em prove que Déu existeix... de tots els seus noms, ara jo tria ria Providència."

Un poeta posat enfront de l'existència que - conclou amb la creença de Déu Provident.

Déu, sota moltes nominacions (3) és citat en les seves poesies. Una de les que més crida l'atenció és la que diu:

"per què has fet, o diví Pare de la ironia
tan bells els sentiments humans?" (4)

Quin sentit posava aquí en Màrius Torres?

Ens diuen d'ell que era d'un temperament irònic, en el sentit exacte d'aquesta paraula, tan esbravada pel mal ús que se'n fa. Si diem que la ironia és la - facultat de discernir molt finament la importància justa que cal donar a cada cosa, les coses grans les veurem - grans i les petites les veurem petites.

Per això, doncs, s'atreveix a dir a Déu, que és el Pare de la ironia.

L'ambient religiós dels seus no l'ajudà pas gaire. El seu biògraf sembla que ens vulgui presentar a en Màrius com a un cristià ja definit. Però ell mateix - ens diu que "voltat de cristians - en el sanatori - s'interessava de més en més per aquesta religió".

En el Màrius li falta el cristianisme. Li - falta conèixer a Crist, l'Església amb tot el seu sentit. Li falta, en una paraula, el punt on apuntalar la seva - religiositat o vida interior.

Va arribar a escriure a un amic, després d' una crisi de la malaltia que l'obligà a un repòs absolut:

"...mais qui me permet vivre avec un minimum incroyable de vie intérieure."

Aquesta vida interior li fa conèixer també el no res de l'home:

"Tremolosa mesura de dolor, vida obscura
dels homes, què ets, doncs, als ulls de l'infinit? (10)

Els que l'han conegut diuen que per temperament d'esperit era tendencialment religiós. D'aquí neix, concluïnt, el poeta interior.

Amb aquesta base del seu ésser religiós podem mirar a en Màrius Torres com a cantor de la mort.

Repetim que la manera de cantar a la mort - denota que no era un resultat de la sava malaltia.

Era un sentiment que duia a dins. No era necessària la malaltia per arribar a dir amb gran intuició lírica i profunditat ultra filosòfica:

"Sé que hauré d'oblidar, per poder-te comprendre,
les paraules que he après amb la carn d'aquest món,
o Déu silenciós!". (5)

Es un jove poeta que veu la seva vida plena de la Llum que resplandeix en els estels, que sap dir a Déu que està a punt:

"Ja vençut, però encara sota el meu estandart" (6)

Es un cantar la mort amb un estupor il.luminat, finament musical, sense la melangia pròpia d'un jove moribund.

Procura donar una força d'expressió que revela un grau d'emoció elevat. En Torres no crida, no gemega. El seu plany no té forma de lamentació. Sofreix, però no plora. Han dit d'ell que l'home era tan admirable com el poeta.

Per tot el que hem dit podem comprendre que en Màrius Torres palpava, vivia una esperança que es fa viva en la seva poesia:

"l'invencible infinit que al meu ésser s'atansa
acoloreix en el meu cor de confiança
l'amarga meravella de viure i de sofrir" (8)

una esperança que és confiança, que és disposició. Fins i tot profetiza una esperança per els arbres:

" Quan seràs mort, encara
faràs créixer una flama". (9)

Fruit d'això és aquest poeta "extasiat", que és en Màrius Torres. Extasiat davant la nit, els estels i sobretot davant la música:

"una música ve de molt lluny, en la nit,
fins la meva vida que madura en la fosca". (11)

Més significatiu potser aquell fragment que diu:

"Música en el record, memòria lluminosa,
cremat en la tenebra on el passat es perd,
ah, no t'apaguis mai! Perquè, com aquell dia,
si tanco els ulls i escolto la teva veu suau,
la tristesa se'm fongui en melangia,
la melangia en pau" (12)

En Màrius no ens parla de moltes coses. Ens va donant totes les vivències d'una petita sèrie de fets. Pocs temes donats al lector, desmenusats i presentats sota la diversitat de punts de vista.

Tot però, amb una força poètica admirable. Treballada constantment, amb un gust depurat, exquisit i exigent.

Les seves expressions han tingut, sens dubte, una lenta maduració, tant espiritualment com material, fins igualar amb el refinat pensament que volia expressar.

Això fa que en Torres sembli obscur. No obstant, descrivint estats d'esperit complicats o subtils, no podem demanar-li que simplifiqui les línies. No és un poeta fàcil, però és un poeta clar, dins de la pròpia complicació temàtica. Prefereix la gràcia de la insinuació gràvida. Ens dona la paraula a mig camí de la plenitud del sentit, deixada a l'endevinació del lector.

Ell mateix ens descriu la seva poesia quan diu:

"que sigui la meva ànima la corda d'un llaüt"
per sempre igual i tensa". (7)

Podríem estendre'ns molt més, mirant totes les facetes que caracteritzen en Màrius Torres. Mirem tan sols la manera de presentar la inspiració poètica, d'expressar-la en paraules. No escolleix noves combinacions rítmiques, sinó que adopta amb preferència el to càlid d'intimitat de l'alexandrí. En quant a rimes, sempre rima senzillament i amb rima consonant. Aconsegueix ser un poeta normal, senzill... que arriba endins.

Ens diuen que és difícil de dir el cim que hauria assolit si li haguessin estat doblats els anys de vida. No és negligible l'opinió dels qui creuen que hauria superat tots els poetes anteriors. De fet en aquella època trobem altres autors junt amb ell. en l'ascensió vers el cim de la poesia.

En Màrius Torres, de poesia amb marcada tendència reneixentista, va morir als 32 anys d'edat, quedant-li un ample i esperançador camp per recórrer.

Josep Mª Ferrando C.
2on de filosofia

NOTES

(1) Existeixen tres edicions distintes:
"Quaderns de l'Exili" - Coyoacan (Mèxic) 1947
"L'Ossa Menor" - Barcelona 1950
"Ariel" - Barcelona 1953.
Disposem de les dues últimes. La tercera és més extensa, donc, ultra el prefaci del Dr. Cardó i el recull de les 96 poesies, té un estudi biogràfic i un apèndix amb 30 poesias més, que ell no disposava per la publicació.
(2) nº 55 del recull, versos 7,8.
(3) Déu silenciós, Sol de l'univers, Terme dels destins, etc.
(4) nº 52, versos 19,20.
(5) nº 59, versos 1,2,3.
(6) nº 71, vers 7.
(7) nº 12, versos 1,2
(8) nº 42, versos 9, 11
(9) nº 44, versos 14,15
(10) nº 42, 1,2
(11) nº 41,3,4
(12) nº 78, 3, 8

INSTITUTOS SECULARES PARA EL CLERO SECULAR.

de José Mª. Setién.

"Surge" ha publicado una larga serie de artículos de José M. Setién sobre temas sacerdotales -formación, espiritualidad, pastoral- que dan cuenta de su personalidad, sinceridad y prudencia.

Es licenciado en Teología y doctor en Derecho Canónico y actualmente es catedrático en la Escuela Superior de Teología del Seminario de Vitoria.

Los escritos de José Mª Setién han dado mucho impulso al ambiente de superación que viene mostrando el clero diocesano. En Julio de 1955 apareció un artículo con el mismo título y tema de la obra donde se ve claro ya su pensamiento acerca de la cuestión, si bien no expuso ni explicó detalles. Celebrado el Congreso de Perfección y Apostolado, Madrid 1956, donde se palpó el ambiente diocesano de superación, José Mª. Setién intenta mostrar la compatibilidad de la vida clerical diocesana con el estado de perfección que ofrecen los Institutos Seculares, como respuesta a la pregunta que él se formula: ¿Porqué no encauzar las ansias de perfección del clero diocesano por el camino normal -jurídico- de la Iglesia?.

En la primera parte estudia la vocación universal a la perfección cristiana. Al sacerdote le obliga además la caridad pastoral, dice, que incluye la práctica de los consejos evangélicos.

El autor hace las convenientes advertencias: "No afirmamos que sea necesario entrar en un estado de perfección para poder ser santos de verdad, solamente sostenemos que, según la mente de la Iglesia, es deseable la incorporación del clero secular a un estado de perfección jurídicamente sancionado por Ella misma, ya que éste ofrece instrumentos preciosos de santificación" y con sana prudencia advierte en el epílogo, como lo hizo notar en el artículo de 1955: "La Iglesia sabia y

prudente en su obra legisladora, no impone nunca formas de vida perfecta; ella más bien, recoge las inquietudes vitalmente existentes, las purifica a la luz del Evangelio y, finalmente, les da una forma jurídica. Lo sustancial no es la forma canónica sino la inquietud por la santidad y la realización de la vida perfecta a través de una vida realmente pobre, sumisamente obediente y evangelicamente libre de las ataduras del mundo para correr las aventuras del apostolado".

" No se trata de entrar en los estados de perfección sino de ser en lo posible perfectos según las exigencias de la vocación personal. Todo lo demás no es sino instrumento más o menos apto del que cada uno debe servirse en cuanto ello le favorezca al cumplimiento de la suya propia".

" Solamente cuando esta vida (práctica de los consejos) exista será posible la intervención de la autoridad que defienda y controle esta vida y por medio de los procedimientos jurídicos apropiados, le dé permanencia y garantías de continuidad".

En el capítulo segundo: "Estado de perfección y clero diocesano", intenta demostrar la mente de la Iglesia sobre el clero diocesano y su "enrolamiento" en los Institutos Seculares: cita documentos en favor de la santidad sacerdotal, que son evidentes. Y en favor del "enrolamiento" pone un argumento de razón que puede discutirse y otros argumentos documentales que tienen su valor pero no fuerza de obligatoriedad ni mucho menos de universalidad. "Nada obsta a que los clérigos se reunan en Institutos seculares para aspirar al estado de perfección evangélica" (Pio XII, 8-XII-1955) cita también una respuesta de la Sagrada Congregación que tampoco resulta obligatoria sino laudatoria.

En los restantes capítulos que bien podrían llamarse 2ª parte, estudia la compatibilidad, resolviendo dificultades a la vez que expone y examina Institutos Seculares ya existentes, nacidos del ansia de perfección de unos clérigos diocesanos o que sin tener misión específicamente diocesana se interesan por los clé

rigos diocesanos, partiendo de su definición de diocesanidad: "Unidad en la colaboración a los intereses apostólicos de la diócesis, no solamente en la ley sino en el espíritu, a la vez que variedad de vocaciones y de espíritus en la vida interior; lo diocesano no se confunde con "lo oficial"; por esto la diócesis no es exclusivista sino unificadora" (según el prólogo del Dr. Goicoecheaundia).

Clasifica estas instituciones en 3 grupos y da un ejemplo de cada uno.

1º grupo: el Instituto regula la vida espiritual, y la actividad apostólica está en manos de Obispo: "Sociedad de Sacerdotes del Sagrado Corazón" (francés, el Cardenal Suhard tuvo mucha relación e influencia en ella)

2º grupo: el Instituto tiene fines apostólicos propios y por tanto regula la vida espiritual y la apostólica de los miembros, pero pone a disposición del Ordinario sus fines y sus miembros: "Sociedad de Sacerdotes del Prado" (francés).

3º grupo: El Obispo o un delegado suyo es el Superior del Instituto que se organiza por Confederación de Obispados, el miembro pone su vida espiritual y apostólica en manos del Instituto: "Compañía del Cuerpo Místico" (italiano)

Al final de la obra reserva un capítulo especial para la "Sociedad Sacerdotal de la Santa Cruz y Opus Dei", por la importancia que tiene para los españoles. Se puede clasificar en el 1º grupo.

Juzgándolos por separado, anotando cualidades y defectos, de acuerdo con su definición de diocesanidad deduce la compatibilidad del estado de perfección que ofrecen los Institutos Seculares con la manera propia de ser del clero diocesano.

Según la definición que el autor hace del clero diocesano lo que uniría a la diócesis sería la pastoral, siendo varia la espiritualidad. Nosotros creemos

decididamente en la espiritualidad diocesana que nos hace unos no sólo en la pastoral sino también, y más profundamente, en el interno vivir la misión pastoral que caracteriza al clero diocesano y lo distingue de los religiosos y de los Institutos Seculares con misión propia y que psicológicamente inyectan - es un hecho - su manera de ser al clérigo que se adhiere a ellos.

Toda la tesis de Setién se resume, pues, en demostrar que el Instituto Secular de clérigos diocesanos no les hace en manera alguna religiosos, sino más ligados a su misión diocesana y que el deseo de la Santa Sede es que los diocesanos se reunan en Institutos Seculares. Cuales sean estos Institutos no lo define; pero su prudencia le hace escribir al fin de la obra; "Quizás el Espíritu Santo soplará vigoroso y suscitará formas de vida perfecta que necesitamos, y quién sabe si en la profundización de los genuinos valores de la espiritualidad del clero diocesano no se llegará a la fusión de lo que es la Iglesa que santifica con la Iglesia que es santa, no solamente en el fuero interno de cada conciencia sino en la misma organización jurídica".

A. Solé
IV Teología

Existe un nihilismo creador y provisional el que anuncia la subida de una gran inspiración y despeja previamente el terreno. Este no es destructor más que en apariencia; no empuja a nada hacia la nada; sólo quiere que a la nada se le llame nada y que se siga adelante.

E. Mounier